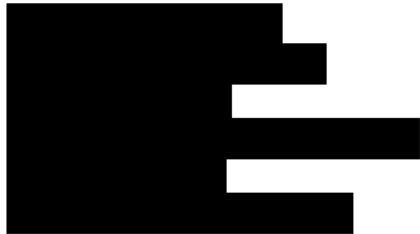

Berichtgeving
over
SUICIDE
in India

Door Evita Bloemheuvel

Berichtgeving over suicide in India

Dit afstudeeronderzoek is ingediend om te voldoen aan de eisen van de hbo-bachelor Journalistiek.

In opdracht voor de Christelijke Hogeschool Ede / Ede Christian University of Applied Sciences (2016).

Dit afstudeeronderzoek is een origineel werk dat beschikbaar is gesteld aan de Christelijke Hogeschool Ede / Ede Christian University of Applied Sciences om naar eigen oordeel te vermenigvuldigen of te verspreiden via bibliotheken en databases.

Plaats, datum:

Handtekening:

Ede, 29 september 2016

Samenvatting

Gemiddeld plegen vijf mensen per dag suïcide in Nederland. Volgens de meest recente cijfers van het CBS hebben 1.871 inwoners uit Nederland zichzelf om het leven gebracht in 2015 (CBS, 2016). Er wordt geschat dat 1% van alle volwassen Nederlanders jaarlijks een suïcidepoging doet (Hoeymans & Schoemaker, 2010). In verschillende Europese landen, waaronder Nederland, is onderzoek gedaan naar de gevolgen van berichtgeving over suïcide. Uit deze onderzoeken blijkt dat deze berichtgeving een besmettingseffect creëert. Mede dankzij deze inzichten zijn er richtlijnen ontstaan voor de journalistiek.

In India plegen gemiddeld vijftien mensen per uur suïcide. Volgens de meest recente cijfers van het National Crime Records Bureau India (NCRB: Ministry of Home Affairs) hebben 131.666 mensen in 2014 suïcide gepleegd (NCRB, 2014). Tot 2015 was het plegen van suïcide een misdad in India volgens de Indian Penal Code (IPC: Section 309). In 2014 is deze wet uitvoerig besproken in de Indiase politiek en is besloten om deze wet af te schaffen. Echter zijn de wijzigingen nog niet doorgevoerd en om deze reden wordt er verschillend gekeken naar dit onderwerp. Dit verklaard voor een gedeelte waarom misdadverslaggevers nog steeds over suïcide schrijven en waarom suïcide lang niet door iedereen als een gezondheidsprobleem wordt gezien.

In de Indiase media is veel informatie te vinden over suïcidezaken. Uit onderzoek is gebleken dat de Indiase media een grote rol spelen in de verspreiding van informatie over methodes om suïcide te plegen (Ravi, 2015). In dit land is nog nauwelijks onderzoek gedaan naar de gevolgen van deze berichtgeving vergeleken met Europese landen. Om deze reden is het lastig te beweren dat er in India sprake is van een besmettingseffect.

Het doel van dit onderzoek is om te achterhalen wat er nodig is om de berichtgeving over suïcide in India te verbeteren. Hiervoor is de volgende onderzoeksvraag opgesteld: *In hoeverre kunnen Europese inzichten en richtlijnen voor berichtgeving over suïcide een verschil maken in de Indiase journalistiek?* Om antwoord te geven op deze vraag is een media-analyse uitgevoerd om een beter beeld te krijgen van de huidige berichtgeving over suïcide in India. Voor deze media-analyse zijn 371 artikelen van drie Engelstalige Indiase kranten geanalyseerd. Daarnaast zijn verschillende journalisten geïnterviewd om meer inzicht te krijgen in de journalistieke cultuur van India.

Op basis van de gevonden informatie is geconcludeerd dat de Indiase media teveel informatie geven over suïcide en dat journalisten niet goed nadenken over de gevolgen hiervan. Er is meer onderzoek nodig naar de gevolgen van berichtgeving over suïcide in India, net zoals dit in Europa is onderzocht. Er moeten richtlijnen worden ingevoerd hoe journalisten zorgvuldiger over dit onderwerp kunnen schrijven en zich meer bewust worden van eventuele gevolgen. Daarnaast is er meer onderzoek nodig naar het effect van deze richtlijnen. Op dit moment is de kans te groot dat de richtlijnen niet serieus worden genomen door de Indiase media. Om deze reden moet overwogen worden om richtlijnen in de wet vast te leggen.

Inhoudsopgave

Samenvatting	3
Dankwoord	6
Artikel Rohith Vemula, Times of India	7
Inleiding	9
Methodologie	11
Literatuurstudie	
1. Nederland	13
a. Begripsomschrijving	13
b. Huidige situatie in Nederland	14
c. Oorzaken van suïcide in Nederland	14
d. Huidige situatie internationaal	15
e. Europese onderzoeken en inzichten	16
f. Nederlandse richtlijnen en journalistieke codes	21
g. Europese en internationale richtlijnen	22
h. Naleving van de richtlijnen en codes in Nederland	24
2. India	25
a. Huidige situatie in India	25
b. Oorzaken van suïcide in India	25
c. Berichtgeving over suïcide in India	27
d. Indiase richtlijnen	28
Media-analyse	
3. Hoe is de berichtgeving over suïcide in India?	30
a. Doel van de analyse	30
b. Krantenselectie	30
c. Onderdelen van de media-analyse	31
d. Aantal berichten over suïcide	33
e. Resultaten media-analyse	34
f. Conclusie	36
Diepe-interviews	
4. Hoe komt het dat er op deze manier geschreven wordt over suïcide?	37
a. Geïnterviewde personen	37
b. Misdadiger of slachtoffer	38
c. Motivatie en toegevoegde waarde om over suïcide te berichten	39
d. Bronnen	42
e. Privacy	42
f. Richtlijnen	44
g. Werkdruk	45
h. Rol van het kastenstelsel	46
i. Gevolgen	47

j. Oplossing	48
k. Gevaar	49
l. Conclusie	50
Conclusie	51
Eigen visie	54
Aanbevelingen	55
Literatuurlijst	56
Figuur 1	63
Figuur 2	64
Figuur 3	65
Figuur 4	66
Figuur 5	67
Figuur 6	68
Figuur 7	70
Figuur 8	71
Figuur 9	72
Figuur 10	73
Figuur 11	74
Figuur 12	75
Figuur 13	76

Dankwoord

Dit afstudeeronderzoek is het laatste onderdeel van mijn vierjarige bachelor journalistiek. Het voelt een beetje definitief om deze woorden zo op papier te zetten. Precies een jaar geleden begonnen de eerste voorbereidingen voor dit project. Nu een jaar later staat alles op papier. In dit dankwoord wil ik een aantal mensen bedanken die mij geholpen hebben om dit bijzondere project in het buitenland uit te voeren en deze scriptie te schrijven. Om te beginnen wil ik Douwe Schaaf bedanken voor zijn tijd, de goede gesprekken en zijn feedback. Mede dankzij zijn hulp en aanmoedigen ben ik dit project aangegaan. Ik ben erg dankbaar voor de tijd die hij voor mij vrij maakte en voor het vertrouwen in dit project. Daarnaast wil ik Karlijn Goossen, Ans Boersma en Stijn Postema bedanken voor hun feedback en overlegmomenten buiten de schooluren.

Een groot dankwoord gaat naar mijn vrienden en vriendinnen die mij ontzettend hebben aangemoedigd en geïnteresseerd bleven. Zij waren er steeds weer om mij een peptalk te geven en mee te denken in mijn onderzoeks- en schrijfproces. Verder wil ik mijn vriend, Martin Bal, bedanken voor het enorme geduld en vertrouwen in mijn buitenland plannen. Hij heeft mij ontzettend geholpen met het maken van een plan en structuur aan te brengen.

Ook wil ik mijn Indiase vrienden bedanken die op elk moment dat ik belde bereid waren om tijd voor mij vrij te maken en mee te denken in de juiste contactpersonen. Mede dankzij hen is het gelukt om wegwijs te worden in New Delhi en mijn interviews uit te voeren.

Tot slot wil ik Shamika Ravi, onderzoekster bij Brookings Institution, bedanken voor haar vertrouwen in dit project. Ik hoop dat dit onderzoek iets bij kan dragen aan het invoeren van richtlijnen voor de berichtgeving over suïcide in India. Ik vond ons gesprek in New Delhi bijzonder en ik ben dankbaar voor deze mooie kans.

Ede, 29 september 2016

Evita Bloemheuvel

Full text: Dalit scholar Rohith Vemula's suicide note

TNN | Jan 19, 2016, 10.22 AM IST

Full text: Dalit scholar Rohith Vemula's suicide note

A voracious reader of revolutionary Dalit literature, Rohith Vemula often shared excerpts from the works of scholars on his Facebook wall that inspired and educated others like him. Predictably, many eagerly waited for Rohith's postings. Following is the suicide note allegedly written by Rohith.

Good morning,

I would not be around when you read this letter. Don't get angry on me. I know some of you truly cared for me, loved me and treated me very well. I have no complaints on anyone. It was always with myself I had problems. I feel a growing gap between my soul and my body. And I have become a monster. I always wanted to be a writer. A writer of science, like Carl Sagan. At last, this is the only letter I am getting to write.

I loved science, stars, nature, but then I loved people without knowing that people have long since divorced from nature. Our feelings are second handed. Our love is constructed. Our beliefs coloured. Our originality valid through artificial art. It has become truly difficult to love without getting hurt.

The value of a man was reduced to his immediate identity and nearest possibility. To a vote. To a number. To a thing. Never was a man treated as a mind. As a glorious thing made up of stardust. In every field, in studies, in streets, in politics, and in dying and living.

I am writing this kind of letter for the first time. My first time of a final letter. Forgive me if I fail to make sense.

May be I was wrong, all the while, in understanding world. In understanding love, pain, life, death. There was no urgency. But I always was rushing. Desperate to start a life. All the while, some people, for them, life itself is curse. My birth is my fatal accident. I can never recover from my childhood loneliness. The unappreciated child from my past.

I am not hurt at this moment. I am not sad. I am just empty. Unconcerned about myself. That's pathetic. And that's why I am doing this.

People may dub me as a coward. And selfish, or stupid once I am gone. I am not bothered about what I am called. I don't believe in after-death stories, ghosts, or spirits. If there is anything at all I believe, I believe that I can travel to the stars. And know about the other worlds.

If you, who is reading this letter can do anything for me, I have to get seven months of my fellowship, one lakh and seventy five thousand rupees. Please see to it that my family is paid that. I have to give some 40 thousand to Ramji. He never asked them back. But please pay that to him from that.

Let my funeral be silent and smooth. Behave like I just appeared and gone. Do not shed tears for me. Know that I am happy dead than being alive.

"From shadows to the stars."

Uma anna, sorry for using your room for this thing.

To ASA family, sorry for disappointing all of you. You loved me very much. I wish all the very best for the future.

For one last time,

Jai Bheem

I forgot to write the formalities. No one is responsible for my this act of killing myself.

No one has instigated me, whether by their acts or by their words to this act.

This is my decision and I am the only one responsible for this. Do not trouble my friends and enemies on this after I am gone.

Inleiding

‘Every time a celebrity dies, especially if it’s a suicide, you know what to expect. Journalistic ethics will go out of the window with re-enactments, sensational headlines, images and so on. Yet, hope springs eternal and each time, I cling to the faith that next time around, the media will be slightly calmer and restrained in their coverage. Silly me. Because what has been passed off as reportage on some channels and websites since Saturday morning, has simply left me stunned’ (Sen, 2016, para. 1).

In een artikel voor Newslaundry, een kritische Indiase nieuwswebsite, schreef journaliste Rajyasree Sen over de suïcidezaak van de Indiase presentatrice Pratyusha Banerjee (24). In april 2016 verscheen de zaak dagelijks in het nieuws. Verschillende talkshows speculeerden over de reden waarom deze jonge vrouw suïcide had gepleegd. In de kranten waren voorpagina’s gevuld met beschuldigingen richting haar vriend. Een paar dagen later stond het internet vol met foto’s en video’s van de dode presentatrice met als onderschrift: ‘Dressed as a bride for her funeral’. De journaliste schreef in haar artikel dat ze het schokkend vond dat journalisten op deze wijze berichten over het privéleven van een jonge presentatrice. In hoofdstuk vier is een interview verwerkt met deze journaliste.

Dagelijks staan de Indiase kranten vol met berichten over mensen die uit het leven zijn gestapt. Vaak is de naam en leeftijd van het slachtoffer vermeld en bijna altijd wordt de doodsoorzaak van de persoon omschreven. Sommige zaken kunnen maandenlang herhaald worden in de krant of op televisie. Een voorbeeld hiervan is de zaak van Rohith Vemula, een Dalit¹ student die in januari suïcide pleegde. De student was maandenlang bijna dagelijks terug te vinden in de krant. Zijn suïcide zorgde ervoor dat studenten uit de laagste kaste in beweging kwamen. Zij willen dat er gelijke rechten komen voor alle studenten ongeacht uit welke kaste iemand komt. Zijn suïcide is een politieke beweging geworden.

In India hebben veel studenten te kampen met stress. India is een overbevolkt land waar het lang niet voor iedereen vanzelfsprekend is om te studeren. De meeste opleidingen hebben strenge toelatingseisen en veel jongeren worden jaarlijks afgewezen. De druk is enorm. Vorige jaar reisde ik voor het eerst naar New Delhi en raakte ik bevriend met een paar Indiase studenten. Ik schrok toen een jongen mij vertelde dat hij al drie een suïcidepoging had gedaan. Het deed iets met me. Hij vertelde hoe moeilijk het is om in India hulp te zoeken voor psychische problemen. Hoe lastig hij het vond om als jongvolwassene de juiste keuzes te maken en ondertussen gebeurtenissen uit het verleden los te laten. Zijn verhaal hield mij bezig en we hebben hier veel over gesproken. Ik ging op zoek naar informatie over de aantallen en oorzaken van suïcide in India. Al snel viel mij op dat de aantallen erg hoog liggen en dat suïcide in India een groot probleem is onder jongeren. Toen ik voor het eerst een bericht in de Indiase krant over suïcide las was ik vooral geschokt. Het is bizar om te lezen dat er zoveel informatie over slachtoffers wordt gepubliceerd. Het is mij opgevallen dat

¹ Kasteloze of onaanraakbare

privacy een andere betekenis heeft in India dan in Nederland. Ook had ik al snel door dat in India voornamelijk misdaadverslaggevers over dit soort zaken schrijven, omdat het plegen van suïcide volgens de Indiase wet een misdaad is. De berichtgeving over suïcide in India is totaal het tegenovergestelde van de berichtgeving in Nederland. Ik weet dat dit onderwerp in Nederland nog steeds voor discussies kan zorgen en dat journalisten hier verschillende opvattingen over hebben. Toch ben ik ervan overtuigd dat Nederland goed op weg is en dat de meeste journalisten nadenken over ethiek en wat de gevolgen kunnen zijn van hun werk.

In deze scriptie onderzoek ik hoe de berichtgeving over suïcide in India is. Daarnaast onderzoek ik of de Europese inzichten en richtlijnen een verschil kunnen maken in de Indiase journalistiek. Met dit onderzoek wil ik een duidelijk beeld schetsen van de berichtgeving over suïcide in India. Ik denk dat dit onderzoek relevant kan zijn voor de bewustwording van Indiase journalisten over de gevolgen van de berichtgeving over suïcide. Tot slot hoop ik dat deze scriptie een hulpmiddel kan zijn om het gebruik van richtlijnen meer aan te moedigen in de Indiase journalistiek.

Om een zo goed mogelijk beeld te krijgen van de Indiase journalistiek heb ik besloten een maand in India te verblijven. Tijdens deze reis ga ik in gesprek met journalisten van drie Engelstalige Indiase kranten. Ik ben erg nieuwsgierig naar de journalistieke cultuur in India. In wat voor omgeving deze journalisten werken en hoe zij over ethische vraagstukken nadenken. Ook ben ik benieuwd hoe er naar de richtlijnen van de Nederlandse journalistiek wordt gekeken. Vorig jaar reisde ik voor het eerst naar India en ik weet nog goed hoe interessant ik het vond om het kastenstelsel in allerlei vormen van de samenleving terug te zien. Ik ben erg nieuwsgierig wat voor rol het kastenstelsel in de Indiase journalistiek speelt en wat voor invloed dit heeft op de berichtgeving. Tot slot zou ik graag met journalisten in gesprek gaan over de gevolgen van hun werk en hoe zij hier zelf naar kijken.

In dit onderzoek ga ik de volgende vraag beantwoorden:

In hoeverre kunnen Europese inzichten en richtlijnen voor berichtgeving over suïcide een verschil maken in de Indiase journalistiek?

Mijn hypothese bij deze onderzoeksvraag is:

De Indiase media gaan te nonchalant om met berichtgeving over suïcide en zijn zich niet bewust van de mogelijke gevolgen.

Methodologie

Media-analyse

India is een land met ongeveer 1,3 miljard inwoners (Worldometers, 2016). Er worden veel verschillende talen gesproken en om die reden is de media erg divers en onmogelijk om volledig te volgen. Het praktijkgedeelte van dit onderzoek wordt uitgevoerd in de Indiase hoofdstad New Delhi. In deze stad wordt vooral Hindi en Engels gesproken. Aangezien ik geen Hindi spreek en het erg lastig is om mij in deze media te verdiepen, heb ik gekozen voor de Indiase media die in het Engels berichten.

In de media-analyse bestudeer ik alle berichtgeving over suïcide van drie Engelstalige Indiase kranten in juni (2016). Deze drie kranten zijn de Times of India, The Hindu en de Hindustan Times. In hoofdstuk drie wordt deze keuze verder toegelicht en leg ik uit hoe de artikelen over suïcide zijn geselecteerd. In de media-analyse kijk ik naar elf onderdelen:

1. Het Engelse woord 'suicide' in de titel.
2. Doodsoorzaak en/of methode wordt genoemd.
3. Locatie van de suïcide wordt genoemd.
4. Voorletters/voornaam en achternaam van het slachtoffer worden genoemd.
5. Leeftijd van het slachtoffer is vermeld.
6. Er is informatie uit een afscheidsbrief geciteerd.
7. Er is een foto van het slachtoffer gepubliceerd.
8. Er wordt een verklaring gegeven waarom de persoon suïcide heeft gepleegd.
9. Er worden andere mensen beschuldigd van de suïcide.
10. Er is een afbeelding van de methode van de suïcide te zien.
11. Er wordt verwezen naar een hulplijn.

Deze elf onderdelen worden in hoofdstuk drie verder toegelicht.

Diepte-interviews

In mei 2016 reis ik naar New Delhi om verschillende personen rondom dit onderwerp te interviewen. Ik hoop zo een beter beeld te krijgen van de Indiase journalistiek en de berichtgeving over dit specifieke onderwerp. Ik wil proberen een paar misdaadverslaggevers te spreken die specifiek over suïcide schrijven. Ik ben benieuwd wat voor richtlijnen Indiase journalisten gebruiken bij hun manier van berichten en of zij nadenken over ethiek. Ook wil ik graag met hen in gesprek gaan over de gevolgen van berichtgeving over suïcide.

Als tegenhanger wil ik in het gesprek gaan met een journalist van Newslaundry en/of The Hoot. Dit zijn twee kritische organisaties die veel schrijven over de Indiase journalistiek. Beide media hebben over de berichtgeving over suïcide geschreven met een zeer kritische ondertoon. Ik hoop een journalist te kunnen spreken die kritisch is over deze berichtgeving en dit goed kan onderbouwen.

Daarnaast wil ik graag in gesprek gaan met Samiha Nettikkara, journaliste voor de BBC. Zij is een Indiase journaliste die voor een westers medium werkt. Het lijkt mij interessant om haar te spreken. Zij staat met haar ene voet in de Indiase cultuur en met de andere voet in een hele westerse cultuur. Ik ben benieuwd wat haar persoonlijke mening over dit onderwerp is en wat voor richtlijnen en ethiek zij gebruikt in haar eigen werk.

Verder hoop ik af te spreken met een docent journalistiek en een paar studenten van deze studie om in gesprek te gaan over de opleiding van journalisten in India. Ik ben benieuwd of er op school veel gesproken wordt over ethiek en hoe studenten hier over denken.

Ook wil ik een bezoek brengen aan Brookings Institution. Dit is een Amerikaans onderzoeksbureau dat onderzoek doet naar diverse beleidsonderwerpen. Ik wil in gesprek gaan met Shamika Ravi. Zij heeft onderzoek gedaan naar de verschillende oorzaken van suïcide in India. In haar conclusie staat dat media een grote rol spelen in het besmettingseffect. Ik ben erg benieuwd naar dit onderzoek en haar persoonlijke mening over de Indiase berichtgeving over suïcide.

Tot slot wil ik in gesprek gaan met Joeri Boom, Nederlandse correspondent van NRC en NOS. Ik ben erg benieuwd hoe hij als Nederlandse journalist naar de Indiase berichtgeving over suïcide kijkt. Wat zijn ervaringen zijn met Indiase journalisten en wat hij vindt van de Engelstalige kranten die ik analyseer.

Literatuurstudie

1.1 Begripsomschrijving

‘*Suicide, of zelfdoding*: een gewilde, aan zichzelf toegebrachte handeling die tot de dood heeft geleid. Hierbij geldt dat er minstens enige aanwijzing (bijvoorbeeld in de vorm van een afscheidsbrief) moet bestaan dat de betrokkene ook daadwerkelijk de fatale afloop wenste’ (Heeringen, 2007, p. 32).

Een suïcide heeft een aantal kenmerken. Het intreden van de dood moet zijn vastgesteld en een arts of lijkschouwer moet een niet-natuurlijke dood hebben geconstateerd. De handeling, die tot de dood leidde, moet het initiatief zijn van de betrokkende zelf. Er moet sprake zijn van opzet, de persoon doodt zich opzettelijk en is zich bewust van het gevolg. Het is vaak doelgericht gedrag om iets te bereiken. Dit doel kan sterk verschillen per persoon. Duidelijk is in ieder geval dat de dood de enige optie is om dit doel te bereiken (Kerkhof & Van Luyn, 2010). Een belangrijk kenmerk is dat de meeste mensen, bijna 90%, die suïcide plegen depressief zijn (Heeringen, 2007).

‘Een *suïcidepoging* is een handeling, met een niet fatale afloop, waarbij een individu opzettelijk, weloverwogen een ongewoon gedrag stelt of initieert, dat zonder interventie van anderen zal leiden tot zelfverwonding (-vernietiging), of waarbij een individu opzettelijk een stof inneemt in een grotere dan de voorgeschreven of algemeen aanvaardbare therapeutische dosis, met de bedoeling via de actuele of verwachte fysieke gevolgen, verlangde verandering(en) te bewerkstelligen’ (Wittouck, Audenaert & Laenen, 2015, p. 193).

Het hele proces van het nadenken en overwegen van een suïcide wordt *suïcidale ideatie* genoemd. In de meeste gevallen is de omgeving niet bewust van de gedachten die door het hoofd van de persoon gaan. Dit wordt ook wel het cognitief proces genoemd. Dit is het hele proces dat aan het gedrag vooraf gaat (Heeringen, De Maeseneer & Van Audenhove, 2009).

In de Nederlandse taal zijn er drie woorden die het beëindigen van het leven omschrijven:

- Suïcide: *zelfdoding, zelfmoord* (Van Dale, 2016)
- Zelfdoding: *zelfmoord* (Van Dale, 2016)
- Zelfmoord: *het benemen van het eigen leven: zelfmoord plegen* (Van Dale, 2016)

Drie woorden met dezelfde betekenis, maar die verschillend opgevat kunnen worden. Nico De Fauw, psycholoog en voorzitter van de Belgische Werkgroep Verder, begeleidt journalisten bij het schrijven over dit onderwerp. Hij is van mening dat het woord ‘zelfmoord’ een zwaardere en negatieve lading heeft. Het woord roept volgens de psycholoog een misdadige en beschuldigende sfeer op. Daarom is het beter te kiezen voor het woord ‘zelfdoding’ of ‘suïcide’. Het laatste woord is neutraler en roept minder emoties op. Daarbij is het ook een

internationale term en dus beter herkenbaar (Leliaert, 2011). Zeker het woord 'zelfmoord' kan verschillende reacties oproepen. De begrippen 'moordenaar' en 'zelfmoordenaar' zijn verbonden met een negatief moreel oordeel, wat bij suïcide meestal onterecht is. Het is daarom beter om te zeggen dat iemand door suïcide om het leven is gekomen (Kerkhof & Van Luyn, 2010).

Internationaal wordt het begrip door de World Health Organization als volgt omschreven:

'Suicide is the act of deliberately killing oneself. Risk factors for suicide include mental disorder (such as depression, personality disorder, alcohol dependence, or schizophrenia), and some physical illnesses, such as neurological disorders, cancer, and HIV infection' (WHO, 2016, para 1).

Onderzoeksvraag: In hoeverre kunnen Europese inzichten en richtlijnen voor berichtgeving over suïcide een verschil maken in de Indiase journalistiek?

In Europa is veel onderzoek gedaan naar berichtgeving over suïcide. Er is met name gekeken naar de gevolgen van deze berichtgeving. De Europese inzichten hebben in verschillende Europese landen tot richtlijnen voor de journalistiek geleid. In het literatuuronderzoek zullen deze onderzoeken en richtlijnen worden toegelicht.

Het begrip 'Indiase journalistiek' is in dit onderzoek gefocust op drie Engelstalige kranten in India. Deze drie kranten zijn; The Times of India, The Hindu en de Hindustan Times.

1.2 Huidige situatie in Nederland

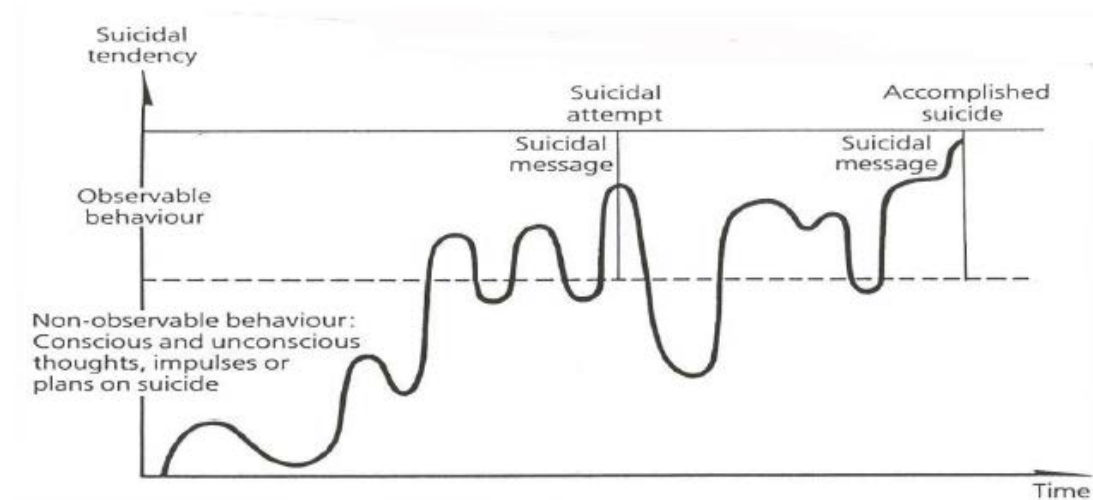
Jaarlijks houdt het Centraal Bureau van Statistiek bij hoeveel mensen suïcide plegen. De meest recente cijfers zijn afkomstig uit 2015. In dat jaar hebben 1.871 inwoners uit Nederland zichzelf om het leven gebracht. Gemiddeld zijn dit vijf mensen per dag (CBS, 2016). Uit een bevolkingsonderzoek, in opdracht van het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, blijkt dat jaarlijks bijna 100.000 mensen een suïcidepoging doen. Lang niet alle pogingen worden gemeld en geregistreerd. Tussen 2003 en 2007 waren er gemiddeld per jaar 15.000 behandelingen op de spoedeisende hulp en 9000 ziekenhuisopnamen. Er wordt geschat dat 1% van alle volwassen Nederlanders jaarlijks een suïcidepoging doet (Hoeymans & Schoemaker, 2010). De meerderheid van het totaal aantal suïcides wordt door mannen gepleegd, met name in de leeftijdscategorie vijftig tot zestig jaar. Het CBS vermeldt dat de meeste suïcides in 2015 voorkwamen bij gescheiden mannen of weduwenaars. In het figuur 1 (pagina 63) is te zien dat er sinds 2007 een behoorlijke stijging heeft plaatsgevonden in het aantal suïcides in Nederland (CBS, 2016).

1.3 Oorzaken van suïcide in Nederland

Er zijn veel verschillende oorzaken waarom mensen besluiten hun leven te beëindigen. Zoals al eerder genoemd, heeft een groot gedeelte van de suïcides te maken met depressiviteit en/of psychische aandoeningen (Heeringen, 2007).

Ongeveer 25% van de Nederlandse bevolking maakt in zijn/haar leven een depressieve periode mee. En ongeveer 11% van de Nederlandse bevolking heeft ooit overwogen suïcide te plegen. (Kerkhof & van Luyn, 2010). Suïcidaliteit is vaak een symptoom bij depressie. Dit hoeft niet te zeggen dat alle mensen met suïcidale gedachten depressief zijn, maar het vormt vaak de basis. Deze voedingsbodem kan door hele diverse redenen ontstaan. Bijvoorbeeld door het verlies van een dierbare of het verlies van een baan. Hopeloosheid speelt daarom al snel een grote rol bij suïcidale gedachten. Angst voor een uitzichtloze toekomst is hierin leidend. De angst om eenzaam te zijn of het idee niks toe te kunnen voegen aan de wereld (Kerkhof & van Luyn, 2010).

In het onderstaande figuur wordt uitgelegd hoe suïcidaal gedrag zich ontwikkelt. Het proces start vaak met een gedachte hoe het zou zijn om tijdelijk te kunnen ontsnappen aan het leven. Uit verschillende onderzoeken blijkt dat bijna iedereen deze gedachte één keer heeft in het leven. Bij de meeste mensen verdwijnt de gedachte na een tijdje weer. Maar bij sommigen kan de gedachte weer opkomen, bijvoorbeeld tijdens een moeilijke periode. Vervolgens kunnen er ideeën en plannen ontstaan in het hoofd die voor de omgeving niet zichtbaar zijn. Dit proces wordt onder de stippellijn weergegeven. Het proces boven de stippellijn is ook zichtbaar voor anderen en kan zich bijvoorbeeld uiten in een afscheidsbrief en/of een daadwerkelijke poging (Zelfmoord1813, 2016).

(Zelfmoord1813, 2016)

1.4 Huidige situatie internationaal

Jaarlijks plegen ruim 800.000 mensen in de wereld suïcide volgens de meest recente cijfers van de World Health Organization (2014). Er wordt geschat dat elke veertig seconden iemand suïcide pleegt en dat elke drie seconden iemand een poging doet. De verwachting is dat deze aantallen alleen maar toe gaan nemen. Azië is het continent met het hoogst aantal incidenten, gemiddeld 60% van de 800.000 suïcides wereldwijd. De kans is groot dat de aantallen nog hoger liggen omdat veel suïcides niet geregistreerd worden. In een aantal Aziatische landen is het plegen van suïcide verboden en worden de cijfers niet goed bijgehouden en/of niet vrijgegeven. In de meeste Aziatische landen heeft het

hoge aantal suïcides te maken met psychische problemen. Daarnaast speelt armoede en de prestatiedruk op werknemers en studenten een grote rol. Dit kan voor een gedeelte worden verklaard door de hoge bevolkingsaantallen in landen als India en China. Ook wordt suïcide in de meeste Aziatische landen niet als een gezondheidsprobleem gezien en krijgen veel mensen niet de hulp die zij nodig hebben.

In figuur 2 (pagina 64) zijn het aantal suïcides uit 2012 weergegeven op een kaart. In dat jaar werden 804.000 suïcides gepleegd in 172 landen. Er wordt geschat dat de aantallen nog een stuk hoger liggen, omdat de cijfers van slechts zestig landen volledig zijn bijgehouden. De cijfers uit veel Aziatische en Afrikaanse landen zijn niet volledig. Bijna 40% van de incidenten vond plaats in Zuidoost-Azië. Hierbij moet wel vermeld worden dat ruim een kwart van de wereldbevolking in deze landen woont. Vooral in landen onder de armoedegrens liggen de aantallen hoog. De cijfers van de World Health Organization (WHO) tonen aan dat de gemiddelde leeftijd van suïcideplegers tussen de vijftien en twintig jaar ligt. De meest gebruikte methodes zijn zelfvergiftiging, springen (gebouwen, bruggen en treinen) en ophanging. Van de 192 onafhankelijke staten zijn er in 25 landen specifieke wetten en straffen voor het plegen van suïcide. Tien landen hiervan volgen de wetten van de Sharia. Op dit moment houden 28 landen zich actief bezig met de preventie van suïcide (WHO, 2014).

Vergeleken met andere Europese landen ligt het aantal suïcides in Nederland relatief laag. Dit is te zien in figuur 3 (pagina 65). Toch blijven het aantal suïcides in Europa de laatste jaren stijgen. Volgens de World Health Organization stijgt het suïcidecijfer met name in de landen met hoge inkomens. Zes Europese landen staan in de top twintig van de suïcidemonitor van de WHO. De meeste Europese landen (77%) hebben suïcide als een gezondheidsprobleem erkend en dertien Europese landen houden zich bezig met suïcidepreventie. In Europa zijn psychiatrische stoornissen de grootste oorzaak van suïcide. Er zijn een aantal factoren die een rol spelen in deze stoornissen: (OECD, 2015)

- Drugs- of alcoholverslaving
- Ziekte
- Trauma
- Impulsiviteit
- Hopeloosheid
- Werkloosheid
- Alleenstaanden / gescheiden mensen
- Onvoldoende toegang tot geestelijke gezondheidszorg
- Beschikbaarheid van dodelijke middelen

Belangrijk om hierbij te melden is dat met name de bovenstaande factoren veel aandacht krijgen in de onderzoeken, terwijl factoren als de invloed van media weggelaten worden (Favril & Van der Laenen, 2015).

1.5 Europese onderzoeken en inzichten

In Europa is veel onderzoek gedaan naar de gevolgen van berichtgeving over suïcide. De eerste onderzoeken zijn ontstaan na het uitbrengen van de roman van Johann Wolfgang von Goethe uit 1774; *Die Leiden des jungen Werther* (Het

leiden van de jonge Werther), waarin de hoofdpersoon suïcide pleegt na een verbroken relatie. Het boek zorgde voor ophef nadat veel jonge mensen besloten hetzelfde te doen. Deze golf van suïcides wordt ook wel aangeduid met de term *Werther-effect*. Veel slachtoffers werden gevonden met een kopie van het boek in hun hand (Kerkhof & Van Luyn, 2010). Met als gevolg dat het boek in verschillende landen, waaronder Italië, verboden werd en de schrijver afstand deed van zijn verhaal. Deskundigen omschrijven deze cluster van suïcides ook wel als een besmetting (Gray, 1967).

Er zijn twee vormen van cluster suïcides. De kleinschalige clusters die bijvoorbeeld plaatsvinden op een school, psychiatrische instelling of gevangenis, worden een *point cluster* genoemd. Wanneer suïcides niet zozeer op een bepaalde plek plaatsvinden, maar meer in een bepaald tijdsbestek, dan wordt dit *mass cluster* genoemd. Deze laatste vorm van clustersuïcides wordt volgens onderzoekers voor het grootste gedeelte door de media veroorzaakt. De roman van Goethes is een goed voorbeeld van een mass cluster. De informatie wordt op een hele indirecte manier bij de lezer gebracht zonder enig tastbaar contact (Heeringen, 2007).

Durkheim

De Franse socioloog Emile Durkheim was de eerste onderzoeker die zich ging verdiepen in suïcide als een sociaal fenomeen. In 1897 begon hij met zijn onderzoek genaamd *Le suïcide*. Hij zocht een verklaring voor de verschillen in suïcidecijfers van een samenleving en was benieuwd welke invloed een individu daarin op een ander individu heeft. Hij focuste zich op het gezinsleven, economische situatie, religie en politiek. Hij typeerde vier vormen van suïcide;

1. Egoïstische suïcide: eenzaamheid, afwijzing en wanhoop.
2. Altruïstische suïcide: wordt vaak door personen gepleegd die in een sterke sociale omgeving zitten en dit voor een groter doel doen.
3. Fatalistische suïcide: een reactie op een bepaalde situatie waar geen andere uitweg is dan suïcide. Bijvoorbeeld een vrouw die haar man verliest en geen toekomst meer ziet.
4. Anomische suïcide: er is geen middel om bepaalde dromen of ambities te bereiken waardoor de persoon zichzelf als een mislukking ziet (Smolenaars, 1997).

Hij hoopte suïcide als een sociaal feit te kunnen verklaren. Toch heeft Durkheim nooit het besmettingseffect kunnen verklaren in zijn onderzoek. Hij kon geen bewijs vinden dat de berichtgeving over suïcide invloed zou hebben op de aantallen. Durkheim beweerde dat een lokale suïcide geen invloed kon hebben op landelijk niveau. Daarbij was hij van mening dat mensen met suïcideneigingen ook zonder deze berichten suïcide zouden plegen. De berichten konden hooguit het proces van het slachtoffer versnellen (Heeringen, 2007).

Phillips

De term *Werther-effect*, het besmettingseffect, werd voor het eerst geduid in het onderzoek van David Phillips (1974). Van 1947 tot 1968 onderzocht hij dit effect in de Britse en Amerikaanse kranten. Hij concludeerde dat het aantal suïcides

toenam na een publicatie over suïcide. Als er in een bepaald gebied over een suïcide werd bericht waren de gevolgen volgens de onderzoeker meteen te zien in het aantal suïcides (Phillips, 1994). Zijn onderzoek sprak de theorie van Durkheim daarmee volledig tegen. De Franse socioloog beweerde namelijk dat de berichtgeving alleen het proces kon versnellen, maar dat er niet meer suïcides zouden ontstaan. Volgens Phillips zou er dan na een piek van suïcides ook een daling moeten plaatsvinden. Echter was dit volgens zijn berekeningen niet het geval. Na een artikel over suïcide was er vaak een duidelijke piek te zien en vervolgens daalde dit weer tot het gemiddelde (Heeringen, 2007). Er is veel kritiek geweest op het onderzoek van Phillips. Voornamelijk omdat er veel schijnverbanden werden ontdekt en omdat er statische fouten werden gemaakt (Bos & van Es, 2011).

Ganzeboom & de Haan

Ook in Nederland is er aandacht besteed aan het Werther-effect. Ganzeboom en de Haan hebben van 1972 tot 1980 alle berichtgeving over suïcide op de voorpagina van De Telegraaf bestudeerd. In acht jaar tijd werden er 38 berichten op de voorpagina van de krant geplaatst. In die tijd waren de suïcidecijfers alleen maandelijks verkrijgbaar, waardoor het lastig was om een stijging te meten. De onderzoekers focusten zich daarom met name op de berichten die in het begin van de maand werden geplaatst en zochten naar een verband tussen de cijfers uit diezelfde maand. Ganzeboom en de Haan concludeerden dat er een kleine toename van 0,5% was te zien (Ganzeboom & de Haan, 1982). Echter hebben zij geen van hun hypothesen goed kunnen onderbouwen en zijn de conclusies te zwak om te zeggen dat de berichtgeving over suïcide een invloed heeft op het aantal suïcides. Het onderzoek is een paar jaar later nogmaals overgedaan, maar de resultaten bleven zwak (Heeringen, 2007).

Copycat

‘Het copycat-effect is het effect dat plaatsvindt als er sprake is van een handeling die is uitgevoerd naar aanleiding van berichtgeving in de media over een eerdere soortgelijke handeling. Sommige mensen laten zich ernstig beïnvloeden/inspireren door de informatie die hen via verschillende media bereikt en vertonen naar aanleiding hiervan imitatiegedrag’ (Bos & van Es, 2011, p. 8).

Na het werk van Durkheim en Phillips zijn er nog meer onderzoeken gedaan naar de berichtgeving over suïcide. Hier werd een scheiding gemaakt tussen fictieve en non-fictieve verhalen. Onderzoeker Steven Stack heeft 42 studies met elkaar vergeleken en toonde aan dat de studies naar het effect van nieuwsberichten een verband lieten zien met het aantal suïcides. Van deze onderzoeken leverde 35,8% bewijs dat er bij berichtgeving over suïcide een copycat-effect ontstaat. Hij geeft als mogelijke verklaring dat mensen zich sneller kunnen identificeren met een waargebeurd verhaal (Stack, 2003).

David Lester, psycholoog en suïcidologist, heeft onderzoek gedaan naar de oorzaken van suïcide. In 1997 publiceerde hij het boek *Le Suicide One Hundred*

Years Later waarin hij het werk van Durkheim bestudeert en dertig beroemde suïcides probeert te verklaren. In het boek legt Lester uit dat het werk van Durkheim nog steeds heel actueel en toepasbaar is. Hij gebruikt onder andere de zaak van Marilyn Monroe als voorbeeld van een egoïstische suïcide. Een vrouw die suïcide pleegde omdat ze zich eenzaam en afgewezen voelde (Smolenaars, 1997). Haar suïcide veroorzaakte veel ophef, nadat meer dan driehonderd mensen in Amerika en Engeland besloten hetzelfde te doen. Met name de berichtgeving over bekende personen kan veel copycats creëren (Phillips, 1974). Een belangrijk begrip hierbij is priming.

‘*Priming* activeert het gedachtegoed waarin een bepaald misdrijf als acceptabel en nuttig wordt gezien. In deze theorie is copycat het resultaat van een interactie tussen de oorspronkelijke misdaad, de misdadiger, de media, de sociale context en de kenmerken van de copycat misdadiger. Daarvoor is nodig dat de imitator zich identificeert met het voorbeeld’ (Bos & van Es, 2011, p. 9).

In 2011 is er in Nederland het onderzoek *Copycat* uitgevoerd door het Instituut voor Veiligheids- en Crisismanagement. De studie laat zien wat de gevolgen van berichtgeving over incidenten/misdrijven in het nieuws zijn. In figuur 4 (pagina 66) wordt de kans op herhaling van een incident/misdrijf weergegeven. Over het algemeen lokken lichte incidenten sneller een copycat-effect uit dan zwaardere incidenten, zoals moord. De studie concludeert dat het copycat-effect niet overal in is terug te zien. De situaties zijn te verschillend om hier één conclusie uit te trekken.

‘Wel valt op dat het copycat-effect vooral plaats vindt bij relatief makkelijk te kopiëren, impulsieve daden en dat het bij ernstige daden meer om herhaling van de dreiging gaat. Een belangrijk aspect daarbij is ‘tijd’. De imitator kopieert meestal binnen tien dagen de oorspronkelijke daad of de dreiging’ (Bos & van Es, 2011, p. 3).

Toch blijft het lastig om dit bij suïcides concreet aan te tonen. Het is (vaak) niet meer mogelijk om de daders te spreken en te onderzoeken of zij geïnspireerd raakten door de media.

Uit de meeste onderzoeken blijkt dat suïcidaal gedrag toeneemt in westerse landen (Heeringen, 2007). En dat de berichtgeving over suïcide hier een rol in speelt (Kerkhof & van Luyn, 2010). Dit heeft onder andere te maken met de toegang tot diverse instrumenten die informatie geven over suïcide. Ook de meest recente cijfers van de World Health Organization laten zien dat suïcide toeneemt in landen waar de welvaart toeneemt (WHO, 2014). Uit een Amerikaans onderzoek blijkt dat met name geweld op televisie en in films aanzet tot suïcidaal gedrag. In 2005 waren er bij 4% van de Amerikaanse high school studenten symptomen van suïcidaal gedrag te zien. Media speelden hier een grote rol in (Merrick & Zalsman, 2005). Ook op het internet is veel informatie over suïcide te vinden. Uit het onderzoek *Suicide and the internet* blijkt dat 9-12% van de websites waar informatie over suïcide te vinden is, prosuïcide websites zijn (Biddle, Donovan, Hawton, Kapur & Gunnell, 2008). Er is veel

informatie te vinden over persoonlijke verhalen van daders, mogelijke methodes om suïcide te plegen en vormen van verheerlijking van suïcide. Tot op heden is er weinig onderzoek gedaan naar de schade van deze websites. Een mogelijk Werther-effect of copycat-effect kan nog niet worden aangetoond. In Nederland wordt dit zoekgedrag voor een gedeelte gestuurd door bij het zoeken op de term 'suïcide' zoveel mogelijk preventiewebsites bovenaan te laten staan (Kerkhof & van Luyn, 2010). Ook in het rapport *Preventing suicide: A global imperative* wordt aangegeven hoe groot de impact van de media op suicide is.

'Inappropriate media reporting practices can sensationalize and glamourize suicide and increase the risk of "copycat" suicides (imitation of suicides) among vulnerable people. Media practices are inappropriate when they gratuitously cover celebrity suicides, report unusual methods of suicide or suicide clusters, show pictures or information about the method used, or normalize suicide as an acceptable response to crisis or adversity.

Exposure to models of suicide has been shown to increase the risk of suicidal behavior in vulnerable individuals. There are increasing concerns about the supplementary role that the Internet and social media are playing in suicide communications. The Internet is now a leading source of information about suicide and contains readily accessible sites that can be inappropriate in their portrayal of suicide. Internet sites and social media have been implicated in both inciting and facilitating suicidal behavior. Private individuals can also readily broadcast uncensored suicidal acts and information which can be easily accessed through both media' (WHO, 2014, p. 32).

Papageno-effect

Berichtgeving over suïcide kan dus in sommige gevallen leiden tot imitatie. Dit werd eerder omschreven als het besmettingseffect, het Werther-effect en het copycat-effect. Een tegenhanger is het *Papageno-effect*: berichtgeving over suïcide met een preventief effect. In Oostenrijk is onderzoek gedaan naar het effect van richtlijnen voor berichtgeving over suïcide. In 1978 werd de metro in Wenen geopend en vonden er enkele suïcides op het spoor plaats. Verschillende media gaven veel informatie over deze incidenten en het gevolg hiervan was dat de aantallen toenamen. Na het invoeren van de mediarijchlijnen vond er een daling van bijna 80% plaats (Werkgroep Verder, 2013). Op een juiste manier over suïcide berichten en als journalist duidelijk maken dat het een slechte optie is, kan volgens psychiater en suïcide-specialist Jan Mokkenstorm levens redden. In een artikel van Vrij Nederland (VN) vertelt de psychiater hoe hij contact zocht met het televisieprogramma *De Wereld Draait Door* (DWDD) na de suïcide van schrijver Joost Zwagerman. Hij belde met de redactie om duidelijk te maken dat een bepaalde manier van berichten levens kan kosten, maar ook levens kan redden. In 2012 was schrijver Viktor Staudt te gast bij het televisieprogramma en vertelde zijn persoonlijke verhaal over zijn suïcidepoging waarbij hij voor de trein sprong en beide benen verloor. Hij schreef een boek over de gebeurtenis en wat deze suïcidepoging met hem deed. Na de uitzending vond er een duidelijke stijging plaats van het aantal suïcides op het spoor. Volgens psycholoog Jan Mokkenstorm kan je over een copycat-effect spreken. De uitzending over Joost

Zwagerman in 2015 werd op een andere manier aangepakt en heeft volgens de psycholoog levens gered. Na de uitzending was er geen duidelijke stijging te zien in het aantal telefoontjes bij hulplijn 113online en kon er niet gesproken worden over een copycat-effect zoals bij de uitzending over Viktor Straudt (Cohen, 2015).

1.6 Nederlandse richtlijnen en journalistieke codes

De Nederlandse en Europese onderzoeken hebben ertoe geleid dat er richtlijnen zijn ontstaan in de Nederlandse journalistiek. De richtlijnen van de journalistieke beroepsethiek staan in de Code van de Raad voor de Journalistiek. De Raad voor de Journalistiek is een orgaan van de zelfregulering voor de media. Deze bestaat voor een gedeelte uit journalisten en voor een gedeelte uit deskundigen. De Raad kijkt of de grenzen van de journalistieke ethiek niet worden overgeschreden. Het geeft alleen een oordeel en mag geen sancties opleggen. Maatregelen als een boete of rectificatie kunnen alleen door een rechter worden afgedwongen (RVDJ, 2016). In de Nederlandse journalistiek worden verschillende codes gebruikt. Geen van deze codes geeft expliciete instructies voor de berichtgeving over suïcides. Alleen artikel 24 verwijst naar de berichtgeving over suïcide.

Richtlijn bij artikel 24:

24. – De journalist respecteert de menselijke waardigheid en tast ze niet verder aan dan noodzakelijk is in het maatschappelijk belang van de berichtgeving.

De journalist vermijdt overdrijving bij het vrijgeven van beelden en/of details, ook wanneer de feiten de publieke opinie sterk beroeren.

Wanneer over gevallen van zelfdoding wordt bericht, respecteert de journalist de privacy van de betrokkene en van de nabestaanden, hij vermijdt dramatisering, gedetailleerde beschrijving en positieve voorstelling van de feiten.

(Code van de Raad voor de Journalistiek, 2006)

Suïcidepreventie in de media

In Nederland zijn twee organisaties die zich actief inzetten voor een betere suïcidepreventie. De Ivonne van de Ven Stichting en 113online.

De Ivonne van de Ven Stichting geeft informatie over de preventie van suïcide. De organisatie is in 1998 opgericht door de zus en vriendin van Ivonne van de Ven, die op 32-jarige leeftijd suïcide pleegde. De website geeft nabestaanden een stem door hun persoonlijke verhalen op de website te plaatsen. De stichting heeft als doel een bijdrage te leveren aan de suïcidepreventie in Nederland en nabestaanden te helpen om goed met hun gevoelens om te gaan. Tot slot geeft de website advies hoe de media het beste over suïcide kan berichten. In 2005 brachten zij voor het eerst een mediariichtlijn uit. In 2012 werden de *Tien tips voor journalisten bij berichtgeving over suïcide* gepubliceerd. Deze zijn geschreven door journalist Wybo Vons in samenwerking met het Ministerie van

Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de Ivonne van de Ven Stichting. De tips hebben als doel journalisten aan te spreken en hen bewust te maken van de gevolgen voor berichtgeving over suïcide. Zie figuur 5 (pagina 67).

‘Mensen die op de rand verkeren kunnen hierdoor het idee krijgen dat suïcide de enige oplossing is voor hun probleem. Diverse wetenschappelijke studies hebben aangetoond dat dit 'copycat-effect' een reëel risico vormt. Als journalisten hier rekening mee houden, kan dit kopieergedrag worden voorkomen’ (Vons, 2012, para 2).

113online is een hulplijn waar mensen met suïcide gedachtes naartoe kunnen bellen, mailen en/of chatten. De hulplijn probeert nabestaanden te helpen door over hun verlies te praten en het een plek te geven. Naast de concrete hulpvormen geeft de website ook informatie over suïcide en de preventie van suïcide. 113online is in 2010 opgericht vanuit het besef dat praten over suïcide nog steeds een taboe is. De organisatie benadrukt hoe belangrijk het is om over dit soort gedachtes te praten. In 2010 kreeg de organisatie 1,4 miljoen subsidie van het ministerie van Volksgezondheid (NOS, 2010).

Tot slot zijn er veel boeken geschreven over suïcidepreventie. Een aantal van deze boeken wijdt ook een hoofdstuk aan de media. Het boek *Suïcidepreventie in de praktijk* van schrijvers Kerkhof & van Luyn geeft het volgende advies:

‘Media kunnen bijdragen aan het beperken van het *Werther-effect* door suïcides op een terughoudende, zorgvuldige manier te verslaan. (...) Door zorgvuldig te berichten en de aanbevelingen in acht te nemen, worden de mogelijke negatieve effecten zo veel mogelijk vermeden, maar ze kunnen niet uitgesloten worden. Het is daarom soms raadzaam een medialuwte in te stellen en dus (tijdelijk) niet over suïcides te berichten’ (Kerkhof & Van Luyn, 2010, p. 306).

1.7 Europese en internationale richtlijnen

Reporting on suicide is een website die informatie en richtlijnen publiceert voor journalisten hoe te berichten over suïcide. In figuur 6 (pagina 68 & 69) zijn hun aanbevelingen te zien. De website is opgericht door een aantal suïcidepreventie organisaties, volksgezondheidsorganisaties, twee veiligheidsexperts, media-organisaties, journalistiek opleidingen en journalisten, op het internet. De aanbevelingen zijn gebaseerd op meer dan vijftig internationale studies over het besmettingseffect rondom suïcide. De aanbevelingen zijn in vier talen geschreven (Reporting on Suicide, 2015).

In het rapport *Preventing suicide: A global imperative* van de WHO wordt aangegeven dat de media een belangrijke rol speelt als gatekeeper en dat een zorgvuldige berichtgeving levens kan redden. Suïcide als een gezondheidsprobleem zien staat daarbij voorop. Het rapport geeft aan dat het onderwerp meer behandeld moet worden op journalistiekopleidingen en dat journalisten meer trainingen moeten krijgen. Er worden een aantal adviezen gegeven door de World Health Organization:

Quick reference for media professionals

- Take the opportunity to educate the public about suicide.
- Avoid language which sensationalizes or normalizes suicide, or presents it as a solution to problems.
- Avoid prominent placement and undue repetition of stories about suicide.
- Avoid explicit description of the method used in a completed or attempted suicide.
- Avoid providing detailed information about the site of a completed or attempted suicide.
- Word headlines carefully.
- Exercise caution in using photographs or video footage.
- Take particular care in reporting celebrity suicides.
- Show due consideration for people bereaved by suicide.
- Provide information about where to seek help.
- Recognize that media professionals themselves may be affected by stories about suicide.

(WHO, 2008)

Zoals al eerder genoemd zijn dertien Europese landen actief op het gebied van suïcidepreventie. Deze landen hanteren mediarijchtlijnen. Het verschilt per land hoe deze worden nageleefd en hoe streng hiernaar wordt gekeken. In Nederland heet het bewust een richtlijn en liggen hier geen verdere sancties op. Wel houdt de Raad van de Journalistiek in de gaten of deze richtlijnen worden nageleefd en geeft zo waar nodig advies. De meeste mediaorganisaties hebben hun eigen richtlijnen. De BBC is een goed voorbeeld van een westers medium met richtlijnen voor berichtgeving over suïcide. Later in dit onderzoek is een interview verwerkt met BBC journaliste Samiha Nettikkara over deze richtlijnen.

Suicide, Attempted Suicide, Self-Harm and Eating Disorders

5.4.44

Suicide, attempted suicide and self-harm should be portrayed with great sensitivity, whether in drama or in factual programmes. Factual reporting and fictional portrayal of suicide, attempted suicide and self-harm have the potential to make such actions appear possible, and even appropriate, to the vulnerable.

5.4.45

Any proposal to broadcast a hanging scene, portray suicide, attempted suicide or self-harm must be referred to a senior editorial figure or, for independents, to the commissioning editor. Referral should also be made to Chief Adviser Editorial Policy. Care must be taken to avoid describing or showing suicide or self-harming methods in explicit detail, unless there is a clear editorial justification.

5.4.46

The sensitive use of language is also important. Suicide was decriminalised in 1961 and since then the use of the term "commit" is considered offensive by some people. "Take one's life" or "kill oneself" are preferable alternatives. We should consider whether a helpline or support material should be provided, or linked to, when our output deals with such issues. The Samaritans are usually willing to be consulted by programme makers and other content producers about the portrayal of suicide and have published their own guidance for broadcasters.

5.4.47

Care is also required when portraying, in factual or fictional content, conditions such as anorexia or bulimia. We should be aware that the vulnerable, especially the young, may imitate or emulate behaviour and techniques depicted. Care should be taken to ensure that content is responsible and appropriate for the likely audience. Helplines or support material should be provided, or linked to, when necessary.

(BBC, 2016)

1.8 Naleving van de richtlijnen en codes in Nederland

Er zijn meerdere onderzoeken gedaan naar de naleving van de richtlijnen voor de berichtgeving over suïcide in Nederland. De meeste krantenberichten worden zorgvuldig geschreven en voldoen aan de richtlijnen. Er staan weinig artikelen over suïcide op de voorpagina van een krant en over het algemeen zijn er weinig afbeeldingen over suïcide en/of slachtoffers te vinden in de krant. Er worden zo min mogelijk details gegeven en de suïcidemethode wordt meestal weggelaten. In de berichtgeving wordt vaker aangestipt wat de gevolgen voor nabestaanden zijn en dat psychische klachten snel een oorzaak van suïcide zijn. Ook de term 'zelfmoord' wordt vaker vervangen door de term 'zelfdoding' of 'suïcide'. Steeds vaker verwijzen Nederlandse kranten naar contactgegevens voor hulp (Keuchenius, 2011).

Uit een Vlaams onderzoek blijkt dat Nederlandse journalisten sensationeler berichten over suïcide dan Vlaamse journalisten. Uit de resultaten blijkt dat 18% van de Nederlandse berichtgeving een mogelijk copycat-effect kan veroorzaken. In Vlaanderen zou dit om 11% gaan. De term 'zelfmoord' zou vaker worden gebruikt en het idee schetsen dat het om een misdaad gaat. Ook kan sommige berichtgeving nog wat kort door de bocht zijn. Er wordt bijvoorbeeld sneller gesuggereerd dat iemand suïcide pleegde door een stukgelopen relatie in plaats van psychische problemen. Vergeleken met Vlaanderen zou de berichtgeving over suïcide in Nederland nog zorgvuldiger kunnen. Het streven is dat bij alle artikelen wordt verwezen naar een hulplijn en dat sensationele details weggelaten worden (Brusten, 2015).

2.1 Huidige situatie in India

In India plegen gemiddeld vijftien mensen per uur suïcide. De laatste cijfers van het National Crime Records Bureau India (NCRB: Ministry of Home Affairs) zijn afkomstig uit 2014. In dat jaar hebben 131.666 mensen suïcide gepleegd. De meeste suïcides vonden plaats in de staten Maharashtra, Tamil Nadu en West Bengal, dit is te zien in figuur 7 (pagina 70) en figuur 8 (pagina 71). Ruim een derde van de incidenten vond plaats in de grote steden. De aantallen lagen het hoogst in de steden; Chennai (2.214), Bengaluru (1.906), New Delhi (1.847) en Mumbai (1.996). De meest gebruikte methodes zijn ophanging (41,8%) en zelfvergiftiging (26,0%). In tien jaar tijd is de Indiase bevolking met 14,6% gegroeid en is het aantal suïcides met 15,8% gegroeid. Hieruit kan geconcludeerd worden dat er een stijging plaatsvindt (NCRB, 2014). Suïcide is de belangrijkste doodsoorzaak in de leeftijdscategorie 15-29 jaar. Dit is te zien in figuur 9 (pagina 72) (Census of India, 2010-2013).

Van de 804.000 suïcides wereldwijd is 16,4% in India gepleegd. Er wordt geschat dat de aantallen nog hoger liggen, omdat niet alle suïcides worden vermeld en daardoor niet meetellen in de suïdecijfers (WHO, 2014). Het plegen van suïcide is in India een misdaad volgens de Indian Penal Code (IPC Section 309):

‘Whoever attempts to commit suicide and does any act towards the commission of such an offense shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to one year or with a fine or with both’ (Vijaykumar, 2007).

Het gevolg van deze wet is dat niet alle suïcides worden gemeld door burgers waardoor deze niet worden geregistreerd. Veel suïcides worden gemeld als dood door ziekte om politieonderzoeken te mijden (Radhakrishnan & Andrade, 2012). In 2014 is de wet uitvoerig besproken in de Indiase politiek met als doel de wet te verwijderen. Dit voorstel is goedgekeurd. Echter is deze wijziging nog niet volledig doorgevoerd waardoor er verschillend naar dit onderwerp wordt gekeken. In augustus 2016 is de Mental Health Care Bill goedgekeurd waarin staat dat mensen die een suïdepoging overleven geen gevangenisstraf meer mogen krijgen.

‘The new Bill decriminalizes attempted suicide on the grounds that a person attempts to kill themselves under high mental duress and cannot be imprisoned for a year under Section 309 of the Indian Penal Code’ (Singh, 2016).

Deze verandering moet ervoor zorgen dat IPC Section 309 in de toekomst definitief gaat worden afgeschaft (Indian Express, 2016).

2.2 Oorzaken van suïcide in India

Het rapport van het National Crime Records Bureau India geeft aan dat de meeste suïcides ontstaan door familieproblemen en ziektes. Daarnaast ontstaat een kleiner percentage door schulden, verslavingsproblemen, affaires, slechte

studieresultaten en huwelijksproblemen. Dit is te zien in figuur 10 (NCRB, 2014). In Europa worden de meeste suïcides gepleegd door mensen met psychische problemen. Over depressies en psychische klachten wordt in het rapport van NCRB weinig concrete informatie gegeven. De World Health Organization geeft als verklaring dat er weinig aandacht wordt geschonken aan psychische problemen en dat dit niet snel als een oorzaak van suïcide wordt gezien. In met name westerse landen worden psychische problemen steeds meer als een oorzaak van suïcide gezien. Er zijn veel organisaties die hulp bieden aan mensen met geestelijke problemen. Daarnaast wordt het ook meer als een gezondheidsprobleem gezien, wat in landen als China en India niet het geval is (WHO, 2014). In India wonen meer dan een miljard mensen. Echter zijn er maar 3500 tot 4000 psychiaters. Er is lang niet voor iedereen hulp (Vijaykumar, 2007). Ook impulsiviteit wordt als een grote oorzaak van suïcide genoemd (Radhakrishnan & Andrade, 2012).

In het onderzoek *A Reality Check on Suicides in India* (2015), van Shamika Ravi in opdracht voor Brookings Institution, worden een paar oorzaken van suïcide uitgebreider toegelicht. Het onderzoek toont aan dat 20% van de incidenten ontstaat door psychische problemen. Huisvrouwen en boeren vormen de grootste groep.

Boerensuïcide

In de zomermaanden wordt er vooral geschreven over de boerensuïcides in India. Door de klimaatverandering wordt het steeds warmer in India. In de zomer van 2016 steeg de temperatuur soms tot boven de vijftig graden. In het regenseizoen worden de regenbuien steeds heviger en ontstaan er regelmatig overstromingen. De weersveranderingen zorgen ervoor dat vele oogsten mislukken en boeren geld moeten lenen van de bank. Veel boeren krijgen schulden en zien geen toekomst meer. Ze besluiten suïcide te plegen (Boom, 2016).

Studentensuïcide

Zoals eerder benoemd is suïcide de hoogste doodsoorzaak in de leeftijdscategorie vijftien tot negentien jaar (Census of India, 2010-2013). Dit komt onder andere door stress. Veel jongeren verhuizen van het platteland naar de stad om te studeren. Door het grote aanbod van aanstaande studenten is er lang niet voor iedereen plaats, waardoor scholen hoge toelatingseisen hanteren. Hierbij wordt vooral gekeken naar schoolprestaties (BBC, 2016). Velen worden teleurgesteld en kunnen niet voldoen aan de hoge verwachtingen van de scholen en hun ouders. In 2014 pleegden ruim achtduizend Indiase studenten suïcide (NCRB, 2014). Het afgelopen jaar werd er veel geschreven over de zaak van Rohith Vemula, een Dalit student uit Hyderabad. Hij pleegde in januari 2016 suïcide na een conflict met het bestuur van zijn school. De zaak zorgde voor ophef en meerdere Dalit studenten kwamen in opstand tegen hun achtergestelde positie door het kastenstelsel. Dalit betekent onaanraakbare. Ondanks dat het kastenstelsel is afgeschaft zijn er nog veel kenmerken van dit stelsel terug te zien in het land. Zo zijn Dalits bijvoorbeeld te herkennen aan hun achternaam en

kunnen hierdoor nog steeds achtergesteld worden. De suïcide van Rohith Vemula werd een politieke discussie en was een dagelijks gespreksonderwerp in de media (Boom, 2016).

Huisvrouwensuïcide

Volgens cijfers van het National Crime Records Bureau wordt 15,3% van de suïcides door huisvrouwen gepleegd (NCRB, 2014). Opvallend genoeg wordt hier minder over geschreven in de media, terwijl deze groep volgens het onderzoek van Brookings Institution de grootste is (Ravi, 2015). Als mogelijke verklaring wordt gegeven dat veel vrouwen geen gelijke kansen krijgen ten opzichte van mannen en vaak hun carrière moeten opgeven voor een huwelijk. Ook zijn veel vrouwen niet in de positie hun eigen partner te kiezen en moeten akkoord gaan met een gearrangeerd huwelijk door hun ouders (Biswas, 2016).

Een gedeelte van de suïcides in India is niet te verklaren. Het land heeft een hele diverse cultuur met verschillende religies. Sommige incidenten ontstaan door gedachtes over karma of zonden in het leven. Ook zijn er veel suïcides met een politieke achtergrond. Zoals eerder genoemd speelt het kastenstelsel hier een duidelijke rol in. Sommige Indiërs zien hun suïcide als een opoffering om een bepaald thema aan het licht te brengen (Gururaj & Isaac, 2003).

2.3 Berichtgeving over suïcide in India

In de Indiase media is dagelijks informatie te vinden over suïcidezaken. Zowel de kranten in het Hindi als de Engelstalige kranten geven details over de slachtoffers. In de kranten staan bijvoorbeeld foto's en afscheidsbrieven afgedrukt. Ook wordt er regelmatig informatie gegeven over doodsoorzaken en locaties. Later in dit onderzoek volgt een media-analyse waarbij wordt gekeken naar de hoeveelheid en de inhoud van de berichtgeving van drie Indiase kranten. Het onderzoek *A Reality Check on Suicides in India* geeft aan dat deze manier van informeren copycats kan creëren (Ravi, 2015). Een groot gedeelte van de artikelen die over suïcide gaan wordt door misdaadverslaggevers geschreven. Het onderwerp wordt nog steeds niet overal als een gezondheidsprobleem gezien, maar eerder als een misdrijf. Dit is niet alleen in India, maar in meerdere Aziatische landen het geval (Ying-Yeh, Chien-Chang Wu, Yousuf & Yip, 2011). Het onderzoek *Improving Portrayal of Suicide in de Media in Asia* geeft aan dat met name bij de berichtgeving over studentensuïcide in India de kans op copycats groot is. Bij deze berichtgeving is het van groot belang zo min mogelijk details te geven en het onderwerp het liefst te mijden (Beautrais, Hendin, Yip, Takahashi, Chia, Schmidtke & Pirkis, 2008). Ook de berichtgeving over bekende mensen, zoals acteurs of politici, kunnen copycats veroorzaken (Vijaykumar, 2007).

Uit verschillende onderzoeken in Azië blijkt dat de media een grote rol spelen in de verspreiding van informatie over methodes om suïcide te plegen. In Taiwan, Hong Kong en Japan zorgde dit voor veel incidenten waarbij mensen met behulp van houtskool suïcide pleegden. In Sri Lanka werd via de media bekend dat het slikken van zaadjes van een gele oleander ook een methode is. In verschillende Aziatische landen wordt op een sensationele wijze over suïcide geschreven. In

sommige berichtgeving wordt het zelfs omschreven als een goede optie. Dit is een groot verschil met de Europese media. Uit onderzoek blijkt dat er een betere balans nodig is tussen persvrijheid en persverantwoordelijkheid (Chien-Chang, Chen & Yip, 2012).

‘If media and the Internet do not abide by the suicide report guidelines, suicide prevention would be difficult unless the government is willing to enforce these guidelines. In view of the global nature of the Internet, it seems logical that a global effort rather than an Asian initiative is needed to contain the negative effect of Internet on suicides’ (Chien-Chang, Chen & Yip, 2012).

In 2008 is er een onderzoek uitgevoerd door de World Health Organization naar de berichtgeving over suïcide in India. Hierbij is gekeken naar verschillende onderdelen van de krantenberichten. Uit het onderzoek blijkt dat de Engelse term ‘suicide’ vaak genoemd wordt in de kop van een artikel en dat een gedeelte van de berichten op de voorpagina staan. In de meeste artikelen worden methodes van de suïcides omschreven en worden mensen beschuldigd. Ook wordt er regelmatig geschreven over de problemen van het slachtoffer dat leidde tot de daad. De berichten geven weinig informatie over psychische problemen. Dit wordt verder toegelicht in figuur 11 (pagina 75) (Beautrais, Hendin, Yip, Takahashi, Chia, Schmidtke & Pirkis, 2008).

2.4 Indiase richtlijnen

Op dit moment zijn er weinig tot geen concrete richtlijnen hoe er bericht zou moeten worden over suïcide in India. Dit is grotendeels te verklaren, omdat er weinig onderzoek is gedaan naar dit onderwerp. Verschillende onderzoekers hebben gekeken of richtlijnen zouden kunnen werken in India. Hieruit blijkt dat de Indiase media open staan voor richtlijnen. Zie figuur 12 (pagina 76) (Beautrais, Hendin, Yip, Takahashi, Chia, Schmidtke & Pirkis, 2008).

In het zuiden van India, Bangalore, is het rapport *Suicide Prevention: Information for media professionals* (2003) van het National Institute of Mental Health and Neuro Sciences gepubliceerd. Het rapport geeft een aantal adviezen voor de berichtgeving over suïcide:

- Vermijd het woord ‘suicide’, maar gebruik termen als ‘untimely death’ of ‘unnatural death’.
- Zorg dat de berichtgeving abstract en niet levendig is.
- Geef zo min mogelijk informatie over methodes en locaties.
- Vermijd sensationele en dramatische berichtgeving.
- Plaats geen berichten over suïcide op de voorpagina of de derde pagina.
- Het incident moet niet als een heldhaftige daad worden omschreven.
- Geef geen mogelijke verklaringen of beschuldigen over het incident.

Ook geeft het rapport adviezen hoe journalisten het beste kunnen schrijven over suïcides van bekende personen en politici. De kans op een copycat-effect is bij deze berichtgeving groot. Het is van groot belang dat journalisten terughoudend over dit onderwerp schrijven.

- Geef zo min mogelijk details over het privéleven en het incident van de persoon.
- Probeer zo min mogelijk foto's van de persoon te publiceren.
- Live-verslaggeving moet absoluut voorkomen worden.
- Geef informatie over hulplijnen voor mensen die geëmotioneerd raken.
- Tijdens politieonderzoek moeten er nog geen berichten worden geschreven met termen als 'committed suicide'. Journalisten kunnen beter kiezen voor 'causes are still not known'.

Veel Indiase schrijvers en filmmakers zien een suïcide als een daad dat past in het verhaal. Het rapport geeft aan dat journalisten zich meer bewust moeten zijn van de mogelijke effecten van deze berichtgeving. Richtlijnen die voor een gedeelte in de wet zijn vastgelegd kunnen een mogelijke oplossing zijn om deze berichtgeving te verbeteren. Volgens het rapport kan dit voor grote veranderingen zorgen in de suïcidepreventie in India. Ook wordt als mogelijke oplossing gegeven dat journalisten meer informatie over suïcidepreventie moeten geven en positieve verhalen moeten schrijven over mensen die van gedachten zijn veranderd (Gururaj & Isaac, 2003).

Naast het National Institute of Mental Health and Neuro Sciences focussen SNEHA (Chennai) en Maithri (Kochi) zich ook op de preventie van suïcide. Naast bovenstaande richtlijnen heeft ook The Indian Psychiatric Society aanbevelingen gepubliceerd voor de Indiase media.

1. Nieuws reportages moeten neutraal zijn:
 - Schrijf over feiten zonder sensatie of emoties.
 - Niet romantiseren of verheerlijken van het incident.
 - Beschuldig niemand zonder dat daar bewijs voor is.
2. Nieuws reportages moeten discreet zijn:
 - Plaats geen suïcideberichten op de voorpagina, vermijd grote koppen en foto's van het slachtoffer.
 - Geef geen informatie over methodes of locaties.
 - Publiceer geen afscheidsbrieven.
3. Nieuws reportages moeten zorgvuldig zijn:
 - Bedenk of de berichtgeving psychische of sociale schade kan aanrichten.
 - Respecteer de privacy van slachtoffers en nabestaanden.
4. Overige zaken:
 - Probeer zo min mogelijk te herhalen.
 - Zorg dat lezers niet de indruk krijgen dat suïcide een goede manier is om van problemen af te komen of om iets te bereiken.
 - Bijzondere voorzichtigheid bij bekende personen.
5. Positieve berichtgeving:
 - Creëer besef bij het publiek dat suïcide een gezondheidsprobleem is.
 - Geef informatie over hulplijnen.
 - Zorg dat zoeken naar hulp wordt aangemoedigd.

(Ramadas, Kuttichira, John, Isaac, Kallivayalil, Sharma, Asokan, A. Mallick, N.N. Mallick & Andrade, 2014)

Media-analyse

3.1 Doel van de analyse

Het doel van deze media-analyse is om een duidelijk beeld te schetsen van de Indiase berichtgeving over suïcide. De berichtgeving over suïcide in Nederland verschilt sterk met die van India en om die reden heb ik besloten om van drie Indiase kranten de artikelen te analyseren. Met deze analyse wil ik een beter beeld schetsen van de hoeveelheid en de inhoud van de berichtgeving over suïcide in India. Ik wil de artikelen analyseren op elf onderdelen die verderop in dit hoofdstuk worden toegelicht. In deze analyse worden artikelen verzameld van drie Engelstalige Indiase kranten die hieronder zijn weergegeven. Ik heb voor deze kranten gekozen, omdat ze erg bekend zijn in India en toch ook weer sterk verschillen van elkaar. De ene krant focust zich meer op politiek, terwijl de andere veel entertainment aanbiedt, zoals informatie over bekende personen.

3.2 Krantenselectie

Times of India: grootste krant in India en meest gelezen krant in India. Deze krant is vergelijkbaar met de Nederlandse krant; De Telegraaf. Er is een grote diversiteit in onderwerpen en de meeste artikelen hebben een sensationele ondertoon.

Oplage: 3.057.678 (Times of India, 2016)

The Hindu: de op twee na grootste krant van India en wordt vooral in het zuiden van het land veel gelezen. De krant focust zich met name op de politiek en geeft veel achtergrondinformatie. Deze krant is te vergelijken met het NRC Handelsblad.

Oplage: 1.518.082 (The Hindu, 2016)

Hindustan Times: is ook een van de meest gelezen kranten van India en is vooral in het noorden van het land erg populair. De krant heeft een breed aanbod van onderwerpen, maar focust zich iets meer op politiek en economie.

Oplage: 1.301.139 (Hindustan Times, 2016)

In juni (2016) verzamel ik alle berichtgeving over suïcide van deze drie kranten. De focus ligt hier op de online berichtgeving. In India wordt er veel over suïcide geschreven en daarom heb ik nog een extra selectie gemaakt. De artikelen moeten aan de volgende eisen voldoen om mee te tellen in de analyse:

- Het artikel moet verschijnen bij het Engelse zoekwoord 'suicide' op de website van de krant.
- Het woord 'suicide' moet meer dan één keer in het artikel staan.
- Er moet een duidelijke connectie met een suïcidezaak zijn.
- De gebeurtenis moet zich af hebben gespeeld in India of overduidelijk een connectie met India hebben (bijvoorbeeld een bekend Indiaas persoon in het buitenland).

Voorbeelden van artikelen die meegenomen worden in de analyse:

- Een persoonlijk verhaal van een Indiaas persoon die suïcide heeft gepleegd. Dit kan een melding zijn of een uitgebreider artikel met bijvoorbeeld een afscheidsbrief en/of foto van het slachtoffer.
- Een artikel over een misdaad waarbij suïcide een rol speelt.
- Een artikel over een bekend persoon die eerder suïcide heeft gepleegd en regelmatig terugkomt in het nieuws. Dit zijn in de periode juni vooral artikelen rondom de zaak van Rohith Vemula.
- Een artikel dat in connectie staat met de boerensuïcides. Deze suïcides komen vooral voor in de zomermaanden. Belangrijk is dat het onderwerp suïcide centraal staat en niet alleen de droogte vanwege klimaatverandering.
- Een artikel met een duidelijke aanleiding tot suïcide. Bijvoorbeeld examenstress waarbij heel specifiek over suïcide wordt gesproken.
- Een artikel over suïcidepreventie. In deze periode worden veel artikelen geschreven over de maatregelen die Facebook heeft getroffen rondom suïcide.

3.3 Onderdelen van de media-analyse

De artikelen worden geanalyseerd op basis van elf onderdelen die hieronder worden toegelicht. De punten komen voor een gedeelte overeen met de analyse van de World Health Organization uit 2008, *Suicide and Suicide Prevention in Asia*. Daarnaast zijn er nog wat extra punten toegevoegd om een beter beeld te schetsen van de Indiase berichtgeving. Bij sommige punten worden voorbeelden gegeven die geciteerd zijn uit de berichtgeving van de Times of India, The Hindu en de Hindustan Times.

1. Het Engelse woord 'suicide' staat in de titel.

2. De doodsoorzaak en/of methode wordt in het artikel genoemd.

Uitleg: Er wordt informatie gegeven over methode van de suïcide. Zoals al eerder is vermeld plegen de meeste mensen in India suïcide door ophanging. In de meeste artikelen wordt dan ook de term 'hanging' gebruikt.

Voorbeelden:

'Committed suicide by hanging himself from a ceiling fan at his home when he was alone on Friday morning' (Hindustan Times, 2016).

'A woman killed her two children by throwing them in a well and committed suicide by jumping into the same well near Tirupattur following a family dispute (The Hindu, 2016).

3. Locatie van de suïcide wordt genoemd.

Uitleg: In de meeste artikelen wordt informatie gegeven over de locatie waar het slachtoffer suïcide heeft gepleegd. In deze analyse wordt de locatie alleen opgenomen als er informatie wordt gegeven over de

plaatsnaam, eventueel een wijk en/of straatnaam (bij grotere steden) en de plek. Dit laatste kan bijvoorbeeld het appartement zijn waar de persoon woonde.

Voorbeelden:

‘A senior citizen committed suicide by hanging himself from the ceiling at his second floor residence in JJ building at V P Road on Monday’ (Times of India, 2016)

‘A day after Haryana chief conservator of forests, Ajay Kadiyan, 51, committed suicide by jumping off the sixth floor of Bella Vista hotel in Sector 5, Panchkula, doctors have ruled out any foul play’ (Hindustan Times, 2016).

4. Voorletters/voornaam en achternaam van het slachtoffer worden genoemd.

5. Leeftijd van het slachtoffer is vermeld.

6. Er is informatie uit een afscheidsbrief geciteerd.

Uitleg: In sommige artikelen wordt verwezen naar een afscheidsbrief van het slachtoffer. Als hier letterlijke informatie uit wordt geciteerd telt dit mee in de analyse. Een voorbeeld hiervan is het artikel van de Times of India over Rohith Vemula aan het begin van dit onderzoek.

7. Er is een foto van het slachtoffer gepubliceerd.

Uitleg: Uit het onderschrift of informatie in het artikel moet duidelijk blijken dat de persoon op de foto het slachtoffer van de suïcidezaak is.

8. Er wordt een verklaring gegeven waarom de persoon suïcide heeft gepleegd.

Uitleg: In veel artikelen wordt informatie gegeven over de gezondheid van het slachtoffer, relaties, familie, studie en/of werk. In sommige artikelen kan de situatie als een mogelijke oorzaak van de suïcide worden omschreven. Als er informatie wordt gegeven over het privéleven van de persoon en dit wordt gekoppeld aan de suïcide, telt dit mee in de analyse.

Voorbeelden:

‘Sources in Anupparapalayam police attributed the reason for the suicide to family issues’ (The Hindu, 2016).

‘Shivaraj, 23, a resident of Anavatti in Soraba taluk of Shivamogga district, had failed in a practical examination. Friends said he was scared to face the exam. He went home a few weeks ago and returned to the campus two days ago’ (Times of India, 2016).

9. Er worden andere mensen beschuldigd in het artikel van de suïcide.

Uitleg: In sommige artikelen wordt als verklaring gegeven dat andere mensen het slachtoffer ertoe hebben aangezet suïcide te plegen. Als

andere mensen beschuldigd worden of als mogelijke verklaring worden gegeven telt dit mee in de analyse. Ook situaties waarbij geen naam wordt genoemd, maar alleen een omschrijving van de persoon tellen mee in de analyse.

Voorbeelden:

‘According to the complaint, the gram panchayat president and his senior officers harassed him’ (The Hindu, 2016).

‘A 35-year-old clerk in private school ended life after being duped of more than Rs 4 lakh by job fraud racketeers who are now in police custody. Mouda police of Nagpur rural have registered offence of abetment to commit suicide against four racketeers, including a mother-daughter duo, for their alleged involvement behind Puroshattam Burade’s ending life on June 7 by hanging himself from a tree near Mathni bridge near Mouda’ (Times of India, 2016).

10. Er is een afbeelding van de methode van de suïcide te zien.

Uitleg: Bij sommige artikelen staan afbeeldingen van wapens zoals messen en pistolen, dodelijke medicijnen of van stroppen.

11. Er wordt verwezen naar een hulplijn.

Uitleg: In het artikel wordt verwezen naar een hulplijn waar mensen met suïcidale gedachtes naartoe kunnen bellen.

Voorbeeld:

‘State suicide prevention helpline can be contracted at ‘104.’ (The Hindu, 2016).

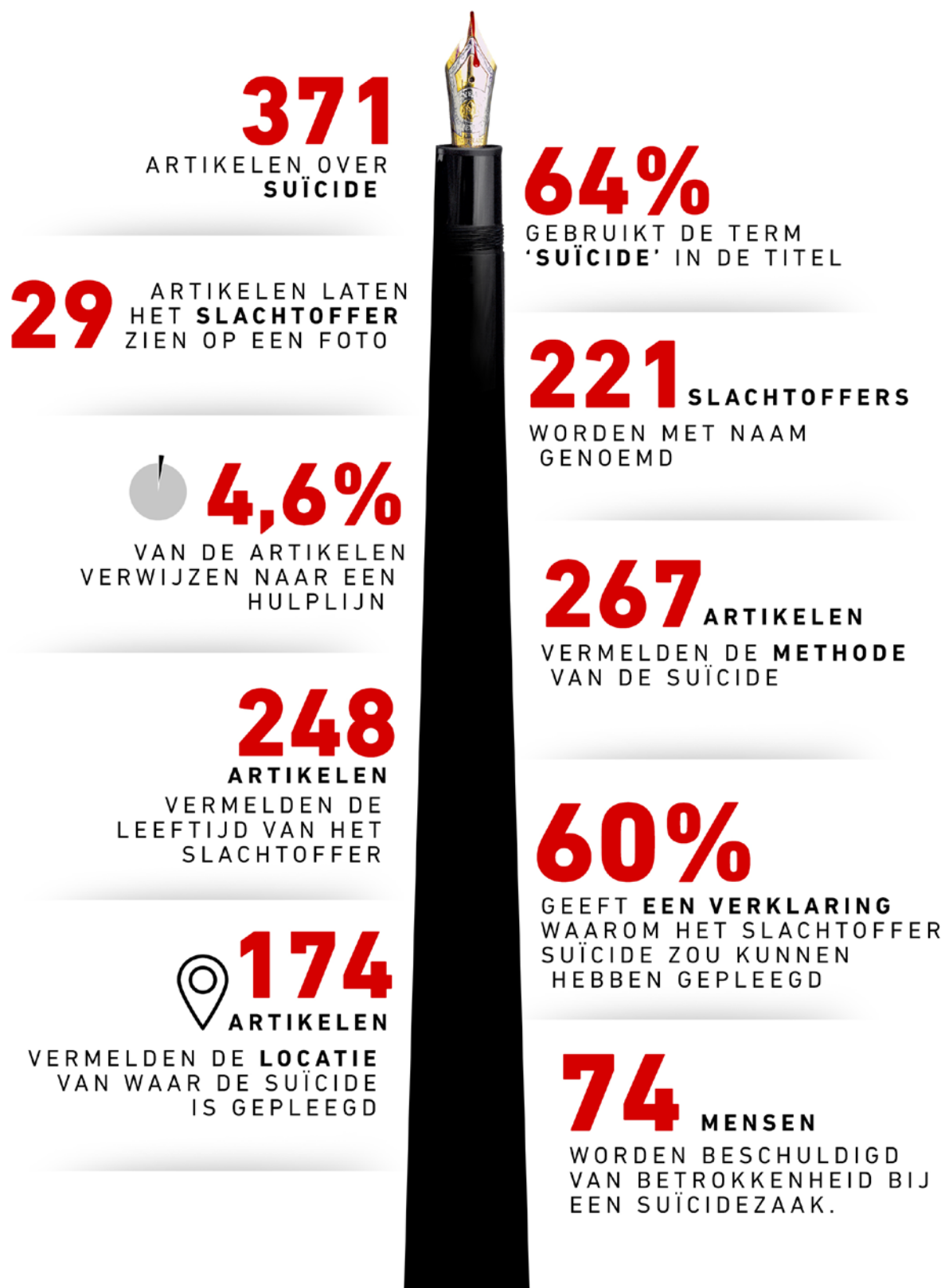
3.4 Aantal berichten over suïcide

Krant	Aantal artikelen in de maand juni (2016)
1. Times of India	97*
2. The Hindu	196
3. Hindustan Times	67

* De zoekmachine van de Times of India gaf in de maand juni wisselende resultaten en gaf niet alle berichtgeving over suïcide weer. Om deze reden is de verwachting dat het aantal artikelen over suïcide bij deze krant hoger ligt.

SUÏCIDE IN DE INDIASE MEDIA

DE ONDERSTAANDE GEGEVENS KOMEN UIT DE ONLINE DATABASE VAN DRIE NATIONALE NIEUWSORGANISATIES VAN INDIA IN EEN PERIODE VAN 1 MAAND

	Times of India	The Hindu	Hindustan Times
Het Engelse woord 'suicide' in de titel	97 (100 %)	100 (51,02 %)	27 (41,79 %)
Doodsoorzaak en/of methode wordt genoemd	80 (82,47 %)	141 (71,94 %)	46 (68,66 %)
Locatie van de suïcide wordt genoemd	51 (52,58 %)	90 (45,92 %)	33 (49,25 %)
Voorletters/voornaam en achternaam van het slachtoffer worden genoemd	62 (63,92 %)	114 (58,16 %)	45 (67,16 %)
Leeftijd van het slachtoffer is vermeld	66 (68,04 %)	137 (69,90 %)	45 (67,16 %)
Er is informatie uit een afscheidsbrief geciteerd	4 (4,12 %)	2 (1,02 %)	3 (4,48 %)
Er is een foto van het slachtoffer gepubliceerd	6 (6,19 %)	13 (6,63 %)	10 (14,93 %)
Er wordt een verklaring gegeven waarom de persoon suïcide heeft gepleegd	67 (69,07 %)	99 (50,51 %)	40 (59,70 %)

Er worden andere mensen beschuldigd in het artikel van de suïcide	21 (21,65 %)	32 (16,33 %)	21 (31,34 %)
Er is een afbeelding van de methode van de suïcide te zien	17 (17,53 %)	0 (0,00 %)	1 (0,67 %)
Er wordt verwezen naar een hulplijn	0 (0,00 %)	27 (13,78 %)	0 (0,00 %)

* Uitleg tabel: in de linker kolom staan alle onderdelen weergegeven waarop de artikelen worden beoordeeld. In de tweede, derde en vierde kolom staan de namen van de kranten bovenaan vermeld met daaronder de resultaten per onderdeel weergegeven. Het bovenste getal geeft aan hoe vaak het onderdeel terugkwam in het aantal artikelen van die specifieke krant. Het onderste getal tussen haakjes laat het gemiddelde in procenten zien van die specifieke krant.

3.6 Conclusie

In juni 2016 zijn er 371 artikelen over suïcide geschreven door drie Engelstalige Indiase kranten. De artikelen zijn beoordeeld op basis van elf onderdelen die eerder zijn toegelicht. Uit de resultaten blijkt dat er veel informatie wordt gegeven over suïcide. Meer dan de helft van de artikelen heeft een titel waarin het woord 'suicide' wordt vermeld. Bijna driekwart van de berichten geeft informatie over methodes en bij een groot gedeelte van de berichtgeving wordt ook een locatie vermeld. Opvallend is dat een aantal artikelen opgevuld worden met afbeeldingen van suïcidemethodes (zeventien foto's), afscheidsbrieven (negen citaten) en foto's van het slachtoffer (29 foto's). De foto's van slachtoffers zijn voornamelijk afkomstig van Facebook, maar in sommige gevallen worden er ook foto's van het slachtoffer tijdens of na de suïcidepoging gepubliceerd. De meest opvallende foto is een foto van een vrouw die zichzelf in brand probeerde te steken. Deze is weergegeven bij figuur 13 (pagina 76) en werd gepubliceerd door The Hindu. Ook is er in de kranten veel informatie te vinden over de slachtoffers. Tot slot geeft bijna zeventig procent van de artikelen informatie over namen en leeftijden van slachtoffers.

Diepte-interviews

4.1 Geïnterviewde personen

Voor dit onderzoek zijn in mei 2016 verschillende journalisten geïnterviewd over de berichtgeving over suïcide in India. De meeste journalisten zijn werkzaam bij de drie kranten die geanalyseerd zijn voor de media-analyse. Daarnaast komen in dit hoofdstuk de volgende personen aan het woord: zes misdaadverslaggevers, een onderzoekster naar oorzaken van suïcide in India, een BBC-journaliste, een docent journalistiek, twee studenten, een journaliste bij het platform Newslaundry en een Nederlandse correspondent. Het doel van deze interviews is om een beter beeld te krijgen van de journalistieke cultuur in India.

	Naam	Functie	Datum	Locatie
1	Udhav Naig	Journalist The Hindu	17-03-2016	(Mail)
2	Arvind Chauhan	Misdaadjournalist Times of India	09-05-2016	Agra
3	Mehboob Jeelani	Journalist The Hindu	11-05-2016	New Delhi
4	Shamika Ravi	Onderzoeker Brookings Institution	12-05-2016	New Delhi
5	Rajyasree Sen	Journalist Newslaundry	16-05-2016	New Delhi
6	Joeri Boom	Correspondent NOS & NRC	16-05-2016	New Delhi
7	Samiha Nettikkara	Journalist BBC	19-05-2016	New Delhi
8	Raj Shekhar Jha	Misdaadjournalist Times of India	19-05-2016	New Delhi
9	Inderjeet Singh	Docent journalistiek Delhi University	20-05-2016	New Delhi
10	Nabojyoti Chakraborty	Student journalistiek Delhi University	20-05-2016	New Delhi
11	Shalabh	Misdaadjournalist Times of India	20-05-2016	(Mail)
12	Riya Chhibber	Student journalistiek Kamala Nehru College	21-05-2016	New Delhi
13	Rohit Singh	Misdaadjournalist Hindustan Times	27-07-2016	(Mail)

4.2 Misdadiger of slachtoffer

Het plegen van suïcide is op dit moment volgens de Indiase wet een misdaad. Zoals eerder vermeld, is in augustus 2016 de Mental Health Care Bill ingegaan. De verwachting is dat de wet binnenkort zal worden afgeschaft en dat het plegen van suïcide niet meer als een misdaad wordt gezien. Bij de meeste kranten schrijven op dit moment misdaadjournalisten over suïcide. Arvind Chauhan is een misdaadjournalist voor de Times of India in Agra.² Hij schrijft over alle misdaadzaken van drie districten. De journalist is van mening dat suïcide geen misdaad is, maar vertelt in een interview dat mensen in India hier verschillend over denken. Het onderwerp is de laatste jaren een discussiepunt geworden. Onderstaande uitspraken laten zien dat misdaadjournalisten verschillend over dit onderwerp denken.

ARVIND CHAUHAN / TIMES OF INDIA:

'So ending life is not a crime according to the law and well it's also my personal opinion. But yes in India if you commit a crime then... Lets say unfortunately you survived you will be booked. You will be booked under section and a trial will be done. And according to the criteria and the circumstances they will give you a sentence of three months or maybe a penalty or something.'

De journalist legt uit dat het plegen van suïcide volgens de wet *geen* misdaad is, maar dat mensen nog steeds gearresteerd kunnen worden als zij de poging overleven. Rohith Singh, misdaadjournalist voor de Hindustan Times, en Shalabh, misdaadjournalist voor de Times of India, leggen uit dat het plegen van suïcide *wel* een misdaad is volgens de Indiase wet. Het is volgens hen de taak van de journalist is om suïcidezaken te schrijven. (Deze specifieke wet is hieronder nogmaals weergegeven.)

Indian Penal Code (IPC Section 309): 'Whoever attempts to commit suicide and does any act towards the commission of such an offense shall be punished with simple imprisonment for a term which may extend to one year or with a fine or with both' (Vijaykumar, 2007).

ROHIT SINGH / HINDUSTAN TIMES:

'Actually crime reporters are held responsible with any accidental or crime incidents happening around. For example if a person died after falling from a multi-story that would also be covered by crime reporters. Besides, attempting suicide is considered as crime under section 309 of Indian Penal Code and people faces case under the same section if survives suicide attempt.'

² Agra is een stad in de Indiase deelstaat Uttar Pradesh en ligt op ongeveer tweehonderd kilometer afstand vanaf New Delhi.

SHALABH / TIMES OF INDIA:

'In India attempting suicide is a crime. So if the person dies, he cannot be prosecuted but the ones who stays alive despite trying his best to end life, is likely to be booked under IPC section 309 (IPC is Indian criminal code). Similarly if someone sits on a hunger strike, he too can be charged with IPC 309. Also I would like to share, in case of unnatural death, police personnel are bound to conduct inquest (postmortem/autopsy) proceedings under CRPC section 174. It is their job to determine whether the person was murdered or died due in an accident if circumstances are not very clear. Hence it becomes the duty of crime reporters to write about suicides.'

Shamika Ravi heeft onderzoek gedaan naar de oorzaken van suïcide. Ze legt uit dat suïcide niet als een gezondheidsprobleem wordt gezien in India, maar eerder als misdaad.

SHAMIKA RAVI / BROOKINGS INSTITUTION:

'The legality of it is something we inherited from the British.³ If there was a suicide it has to be reported to the police station and a policeman would come and do survey, basically questioning. Basically who, why, what were the leading cause and you try to figure out some of the details about what could have triggered and what else was happening. And that is a part, which is not in the health department, but it's in the police stations. And that is why all the research we do is from the home ministry it's not from the health. Health ministry does not have data of suicides. And that's the problem. We are trying to say that it's a mental health problem.'

4.3 Motivatie en toegevoegde waarde om over suïcide te berichten

Adhav Naig, schrijvend journalist bij de Hindu, legt uit dat het van groot belang is om een bepaalde onderwerpen bespreekbaar te maken op politiek niveau. Dalit studenten worden op veel scholen nog steeds als kastelozen behandeld en worden hierdoor achtergesteld op andere studenten. Deze ongelijkheid is voor studenten een reden om suïcide te plegen en het onderwerp aan het licht te brengen. Een voorbeeld hiervan is de suïcide van Rohith Vemula die maandenlang in de media verscheen. (Zie pagina 7 en 8).

ADHAV NAIG / THE HINDU:

'I personally feel that not reporting on such suicide is not useful, because how else should we flag these issues in educational institutions? Of course, it is rather sad that one needs to die to bring light to these issues.'

Dit geldt ook voor de boerensuïcides. Een probleem dat veel speelt in de omgeving waar Arvind Chauhan werkzaam is. Hij vertelt dat een groot deel van de boeren geen hulp van de overheid krijgt bij extreme droogte. Een mislukte oogst heeft als gevolg dat de boeren geld moeten lenen en in de schulden raken. Wanneer een boer suïcide pleegt kan de rest van de familie financiële hulp aanvragen bij de overheid. Een gedeelte van de boeren ziet dit als een motivatie

³ Voor bijna veertig jaar was India een kolonie van Engeland.

om suïcide te plegen en de familie uit de schulden te helpen. Het is een soort opoffering volgens de journalist.

ARVIND CHAUHAN/ TIMES OF INDIA:

'If I say; 'A 60-year-old farmer committed suicide', the government will say; 'Who is the 60-year-old farmer?'. But when we give the name of the person it becomes a big issue (...) they take all the articles and they will go to the parliament or the local parliament and say; 'This is the number of farmers who committed suicide, here are the names and the government is not doing anything'. So it helps. We help the government in an indirect way.'

Door te berichten over de boerensuïcides en hierbij de namen van de boeren te noemen kunnen families uiteindelijk het geld krijgen waar zij recht op hebben volgens de journalist. Chauhan ziet het als een taak om families op deze manier te helpen. Hij legt uit dat in sommige zaken de journalist een rol speelt om bepaalde zaken aan het licht te brengen.

Sensatie

Niet alle Indiase journalisten zien de berichtgeving over suïcide als een taak van de journalist om een groter doel te bereiken. BBC-journaliste Samiha Nettikkara is van mening dat berichtgeving over suïcide vooral sensatiegericht is. Ze geeft aan dat veel journalisten een mening geven in hun werk en er een politiek spel van maken. Daarnaast legt ze uit dat veel Indiërs dit soort berichtgeving interessant vinden en dat hier veel vraag naar is. Dit maakt het voor journalisten extra aantrekkelijk om over suïcide te schrijven met zo veel mogelijk details over het privéleven van het slachtoffer.

SAMIHA NETTIKKARA / BBC:

'The thing is these things get clicks so it's good feed, because they know that the people are interested in these kind of stories. So they tended to focus more. It might not even be the journalist personal choice, maybe the editors telling them; 'Okay this is a good story, people will read it'. A good story is if you get more clicks. So there will be pressure to get the target. (...) I've found it pretty funny but sad at the same time. Even if you look at Indian television all news in their report they are sounding like they are blaming someone and in the end they just put a question mark. They think the question mark makes everything okay. (...) It's not told in a very calm neutral thought at all. It's always like; we know better than you. It's very sad. Personally I know I don't think I would be able to work for an Indian media organization.'

Inderjeet Singh, docent journalistiek aan de universiteit van New Delhi (Delhi University), vindt net als de BBC-journaliste dat er teveel geschreven wordt over suïcide. Singh werkte jarenlang voor een nieuwsprogramma op de Indiase televisie en besloot een paar jaar geleden de televisiebranche te verlaten. De journalist legt uit dat hij zich niet kon vinden in de ethische beslissingen die werden genomen door het nieuwsprogramma. Daarnaast geeft hij aan dat de werkdruk erg hoog ligt en dat werknemers veel overuren moeten maken. Deze baan zorgt volgens hem voor veel stress en veroorzaakt regelmatig discussies en

gevechten op de redactie. Singh focust zich nu op het onderwijs en geeft verschillende vakken over onderzoek en ethiek. Hij is van mening dat de Indiase media het plegen van suïcide sterk promoten.

INDERJEET SINGH / DELHI UNIVERSITY:

'Actually our media loves suicides. They glorify suicides. They go into details how he or she died and why. And they love extensive coverage. We can report a suicide for like four or five months. The news days are very bad. (...) They keep on fighting for trp's.⁴ And there is a fight for trp's and they do this by 'breaking' news. In India all the news is breaking news. All the news is breaking news and to maintain that flow of breaking news they need to run all the day. Go there and go there and go there. I have seen fights in the newsroom.'

Arvind Chauhan, misdaadjournalist voor de Times of India, legt uit dat uiteindelijk de lezer centraal staat en dat de lezer alles moet weten. Dit betekent dat er ook geschreven moet worden over suïcidezaken. De krant is in het Engels geschreven. Voornamelijk mensen uit de midden- en hogere klassen lezen deze krant. De journalist vertelt dat met name deze groep mensen goed omschreven moet worden in de krant. Als een Dalit, een kasteloze, suïcide pleegt kan dit nog wel eens uit de krant worden gelaten. Hierbij wordt als uitleg gegeven dat de persoon waarschijnlijk zelf geen Engelse krant las en zijn/haar omgeving dus ook niet. Slachtoffers die in een hogere klasse zitten zullen sneller in de krant verschijnen.

ARVIND CHAUHAN / TIMES OF INDIA:

'In the high profile cases we have to dig out every information because he is our reader and that reader section needs to know everything. Our goal is that we are serving our reader. So give him the entire information as far as need. (...) So yes there are insensitive times. Whatever our reader says, we have to write about it. But often we take our conscience. We follow what the ethics and morality is.'

Ook Mehboob Jeelani, journalist bij The Hindu, bevestigt dat hij de details van een suïcide gebruikt om het verhaal meer aan te kleden en de lezer te boeien. Hij vertelt dat de lezer zich op deze manier meer kan verplaatsen in het slachtoffer en kan begrijpen waarom het slachtoffer besloot suïcide te plegen.

MEHBOOB JEELANI / THE HINDU

'You have to sell your magazine and that's why you're writing about it. I think it's more about a sociological sort of survey as a journalist you're doing. Like you are understanding this person, understanding his misery, trying to understand his misery, by examining these external factors.'

Joeri Boom is een Nederlandse journalist die werkzaam is als correspondent voor de NOS en NRC in India. Hij is van mening dat ieder mens op zoek is naar

⁴ TRP: target rating points

een bepaalde vorm van sensatie. Het is volgens hem dan ook niet heel vreemd dat mensen in India erg geïnteresseerd zijn in informatie over suïcide.

JOERI BOOM / NRC & NOS:

‘Ik kan gewoon over mezelf vertellen dat als ik zo’n stuk zie staan, dan ga ik het ook meteen lezen. Ik ben er niet op uit en ik ga die krant er niet om kopen, maar als het erin staat dan denk ik van; ‘Oh goh dat is toch ook wat!’ Sensatie.’

4.4 Bronnen

De meeste journalisten bevestigen dat hun informatie voornamelijk afkomstig is van de politie. Mehboob Jeelani, journalist bij The Hindu, legt uit dat het makkelijk is om informatie van de politie te krijgen.

MEHBOOB JEELANI / THE HINDU:

‘When it’s suicide it is easy, because they don’t have any responsibility to crack the case then. Suicide is, it means the case is over. Unless that somebody says that ‘Ho! These people actually harassed him to some extent that there is a case now. But still it’s easy to crack. It’s not like murder mystery, who killed the person. In that case the police is a little reserved, because they are responsible and under the media scanner. In suicide cases they are largely open and they would talk.’

Mehboob Jeelani vertelt dat hij probeert om bij elk artikel minimaal twee of drie bronnen op te voeren. Arvind Chauhan vertelt dat hij in sommige artikelen, voor de Times of India, de politie als enige bron opvoert. Hij vertelt ook dat veel politieagenten corrupt zijn en dat het in sommige gevallen juist lastig kan zijn om informatie te verkrijgen. Dit kan sterk afhangen van de band tussen de journalist en de politieagent. Hier speelt het kastensysteem een rol in. Dit wordt in hoofdstuk 4.8 (pagina 46) verder toegelicht. In sommige gevallen laten politieagenten zich omkopen door journalisten voor informatie of laten journalisten zich juist omkopen door politieagenten om iets niet te vermelden.

Arvind Chauhan legt uit dat zijn eerste bron over het algemeen de politie is en dat hij hierna probeert contact te zoeken met familie, vrienden en bureaus. Hij vindt altijd wel mensen die iets over de suïcidezaak willen vertellen. Het is voor een journalist redelijk gemakkelijk om contactgegevens van de omwonenden van het slachtoffer te krijgen. Chauhan vertelt dat hij regelmatig telefoonnummers van de politie krijgt. Daarnaast zijn er veel lokale verslaggevers die meedenken en contactgegevens verstrekken. Ook zoeken veel burgers zelf contact met de krant om informatie te geven.

4.5 Privacy

Volgens Joeri Boom denken Indiërs heel anders over privacy dan Nederlanders. De gezinnen wonen veel dicht op elkaar en leven veel hechter met elkaar samen. In Nederland is privacy iets waar juist veel waarde aan wordt gehecht, terwijl dat in een land als India anders is. Hij legt uit dat de grenzen vager zijn en dat de berichtgeving over een gewelddadige dood waarschijnlijk sneller

getolereerd wordt. Zoals eerder genoemd gebruiken journalisten vooral informatie die afkomstig is van de politie. In sommige gevallen probeert de journalist bij de ouders van het slachtoffer langs te gaan of informatie te verkrijgen via familie, vrienden of bureaus. Samiha Nettikkara, BBC-journaliste, legt uit dat veel informatie afkomstig is van Facebook. Regelmatig worden er ook foto's van Facebook gepubliceerd bij een artikel. Volgens de journaliste is er weinig privacy voor het slachtoffer en de omgeving. Ook vertelt Nettikkara dat mensen beschuldigd kunnen worden van betrokkenheid bij de suïcide en wordt er veel gespeculeerd door journalisten waarom het slachtoffer suïcide heeft gepleegd.

SAMIHA NETTIKKARA / BBC:

'When there is an accusation they don't necessarily go and ask the person; 'Okay this accusation happening, what is your statement about it? What do you think about it?' And there is this practice of doorstepping and sometimes things are taken out of context. That's a huge problem here. There will be this long speech given. One sentence is just taken and they don't even look up and see what is the sentence before or after that was. It is a really bad situation and I think Indian media is at one of its worst faces right now.'

Alle misdaadverslaggevers bevestigen dat zij proberen contact te zoeken met de omgeving van het slachtoffer. Als ouders van een slachtoffer geen informatie willen geven, kiest de journalist voor een ander persoon uit de omgeving om informatie te verkrijgen. Arvind Chauhan vertelt dat dit soort informatie kan helpen het artikel iets langer te maken en de pagina te vullen. Mehboob Jeelani, journalist van The Hindu, legt uit dat de details helpen om de lezer te blijven boeien en te zorgen dat de lezer het hele stuk leest. Ook Shalabh, misdaadjournalist voor de Times of India, bevestigt dat de details het artikel meer aankleden.

SHALABH / TIMES OF INDIA:

'Individual privacy. This I believe is the most pertinent issue when it comes to reporting. For a crime reporter a sensational story is a great opportunity. You need to understand that crime reporters are primarily supposed to look for stories in someone's tragedy. Crime beat reporters are expected to interact with kin and close relatives of a deceased person at a time they are trying to cope with. In sensational cases, media frenzy can be really painful for bereaved family members. We have laws and guidelines for reporting on rape, sexual assaults, sexual harassment of women and crime against minor children.'

De journalist noemt hierbij specifiek de richtlijnen voor de berichtgeving over verkrachtingszaken. Er zijn geen duidelijke richtlijnen hoe er over een suïcidezaak geschreven moet worden. Wel legt Shalabh uit dat hij rekening probeert te houden met de familie en op sommige momenten juist ervoor kiest om afstand te nemen.

SHALABH / TIMES OF INDIA:

'In this case self-restraint is necessary to protect their families from embarrassment. A damaging news report has the potential of jeopardizing someone's future. Hence self-restraint should be exercised in this case and their families should be left alone unless they want to interact with media on their own accord.'

4.6 Richtlijnen

Alle geïnterviewde journalisten van de Times of India, The Hindu en de Hindustan Times bevestigden dat zij geen richtlijnen gebruiken bij de berichtgeving over suïcide en ook niet bekend zijn met richtlijnen voor dit onderwerp. Opvallend is dat er bij onderwerpen als een verkrachtingszaak duidelijke richtlijnen zijn en dat deze zelfs in de wet zijn vastgelegd, terwijl dit voor de berichtgeving over suïcide niet het geval is. Riya Chhibber, student journalistiek, legt uit dat er een aantal regels zijn voor de berichtgeving over verkrachtingszaken. De naam van het slachtoffer mag bijvoorbeeld niet worden genoemd en er is een voorkeur voor het woord '*survivor*' in plaats van '*victim*'. Deze regels zijn ontstaan na de *Delhi Gang Rape* in 2012. Deze verkrachtingszaak zorgde voor veel ophef in het land en werd uitgebreid besproken in het nieuws. Hier heeft de BBC een uitgebreide documentaire over gemaakt genaamd; *Indian Daughter*. Na een lange procedure zijn er regels ontstaan die alleen gelden voor de berichtgeving over verkrachtingszaken. Riya Chhibber is van mening dat er ook richtlijnen moeten komen voor de berichtgeving over suïcide, maar dat deze in de wet vastgelegd moeten worden. Ze vreest dat journalisten er anders geen gebruik van zullen maken.

RIYA CHHIBBER / KAMALA NEHRU COLLEGE:

'That's the thing with a suicide case; you cannot really play with words or your vocabulary. And I think that's problematic because we need to pay similar attention to reporting just like we do right now to rapes. With regards to also reporting of suicides. And that's something that is actually not taken into account at this point in time, because we do not have any national guidelines of suicide reporting. We do not really have any proper mandate. We do not really have any specific law with regard to suicide. It's just another section which has been unsolved in the Indian court or other laws.'

Richtlijnen zijn absoluut nodig volgens Samiha Nettikkara. Ze legt uit dat de BBC een vast protocol aan richtlijnen heeft. Deze richtlijnen zijn ook weergegeven op pagina 23 en 24. Een groot verschil is dat de BBC nooit een mening geeft in de berichtgeving en dat Indiase kranten eerder geneigd zijn om dit wel te doen, aldus de journaliste. Vergeleken met het Indiase nieuws is de BBC erg langzaam volgens Nettikkara. Indiase media publiceren sneller informatie zonder een duidelijke bronnencheck.

SAMIHA NETTIKKARA / BBC:

'Balance is very important for us. Even in Rotith Vermula's case, there was a story written about why he became a symbol. Then it's about; 'Okay he committed suicide and we are not taking any stand about it. Why did it spark so much?' That's why the BBC is different. And whatever it is, we can't give our opinion in anything. Everything will be attributed.'

Bij de BBC worden regelmatig trainingen gegeven over richtlijnen, wetten en ethiek. Journalisten die voor de BBC werken zijn verplicht de Engelse richtlijnen en wetten te volgen in hun werk. Een voorbeeld hiervan is de tweebronnen-regel waarbij journalisten verplicht zijn minimaal twee bronnen in hun werk op te voeren. Naast alle basistrainingen worden er ook trainingen gegeven die meer gefocust zijn op het werkgebied van de journalist.

SAMIHA NETTIKKARA / BBC:

'If you are traveling to some place they will analyse and say; 'Okay if it's a dangerous place they will give you high risk training'. So they will tell you what happens if you get in danger. What do you do? Indian news organizations don't do that. They don't have the recourses and they also don't have the interest. (...) There are lots of young people who want to be a journalist. So if one person does not go, another person will come in their place. And that is why there is such a high entrance rate in Indian media organizations. Because people leave very very fast.'

4.7 Werkdruk

Er is veel concurrentie in de Indiase journalistiek legt Joeri Boom uit. De meeste kranten halen hun inkomsten uit de losse verkoop in plaats van abonnementen. De verkoop van een krant kan per dag sterk verschillen en wordt volgens hem voor een groot gedeelte bepaald door het aanbod van de krant. Boom vertelt dat Nederlanders sneller een abonnement nemen op een krant en redelijk trouw blijven. In India heeft een krant minder zekerheid en zal een krant sneller risico's nemen om beter te verkopen.

JOERI BOOM / NCR & NOS:

'Het is hier in India ook heel zwaar om voor grote kranten te werken. Je moet heel hard presteren. Het is heel hard werken voor helemaal niet zo heel erg veel geld. Dus ik denk dat veel journalisten helemaal geen tijd hebben om zich af te vragen wat zo'n stukje doet en dat ze dat eigenlijk ook niet mee krijgen in hun opleiding.'

Ondanks de sterke concurrentie valt journalistiek niet onder de meeste geliefde beroepen, aldus Boom. Volgens hem is het vak erg dubbel. Sommige journalisten laten zich omkopen om over bepaalde onderwerpen wel of niet te schrijven. Andere journalisten worden bedreigd of zelfs vermoord.

JOERI BOOM / NCR & NOS:

‘Daardoor staat India al niet zo hoog in de lijst van Press Freedom. Terwijl volgens mij in één van de basiswetten van de grondwet staat: ‘Freedom of speech’. Nou die wordt dan in de grondwet heel erg aangepast. Daarnaast heb je dan nog het aantal journalisten dat wegens hun vaste uitoefening met geweld wordt bejegend of zelfs wordt gedood. (...) Dat is een heel interessant iets, want India is ook de grootste democratie ter wereld. Alleen deze democratie heeft te kampen met van alles, maar onder meer met grootschalige corruptie op hoog niveau.’

Voor de Times of India moet Arvind Chauhan minimaal vier artikelen van driehonderd woorden per dag schrijven over misdaadzaken. De journalist vertelt dat hij eerder voor de krant in Lucknow werkte en hier acht verhalen per dag moest schrijven. Samiha Nettikkara, BBC journaliste, vindt de Indiase werktijden in de journalistiek abnormaal. Volgens de journaliste wordt er teveel verwacht van de werknemers. Dit is één van de redenen waarom ze nooit voor een Indiaas medium zou willen werken. De journaliste vertelt dat ze tijdens haar studie stage heeft gelopen bij een productiehuis in Mumbai. Op extreme dagen moest ze werken van half tien in de ochtend tot één uur in de nacht. Inderjeet Singh, docent aan de universiteit van New Delhi, bevestigt de werktijden. Het valt hem op dat er met name bij lokale media teveel wordt gevraagd van de werknemers. De journalisten krijgen een relatief laag salaris en moeten hier erg hard voor werken. Op deze manier is het volgens de docent onmogelijk de kwaliteit hoog te houden.

4.8 Rol van het kastenstelsel

Hoewel het kastenstelsel in de wet is afschaft zijn er nog steeds vormen van ongelijkheid in India te zien, aldus Arvind Chauhan. De misdaadjournalist legt uit dat zijn achternaam een grote rol speelt bij het verkrijgen van informatie.

ARVIND CHAUHAN / TIMES OF INDIA:

‘Chauhan comes from Rajput and Rajput was a king. So the thing is; ‘Okay this person comes from this particular family background. He is the bloodline of him. So let’s give him some respect’. Everywhere you will see this thing. But when you are from let’s say, Kumar. Generally it’s a lower category. Maybe there are some higher caste people who are from Kumar also, but generally they are low category. So when you say Arvind Kumar they will say: ‘Okay wait outside, we’ll call you back’. So this is the mentality. Even in the 21th century things have not changed entirely and I think I won’t change. We have this religion and caste. These things won’t go from India, never.’

Interjeet Singh vertelt dat veel verhalen over Dalits, kastenlozen, worden weggelaten uit de krant. Volgens de docent zijn deze verhalen niet interessant genoeg voor het publiek en wordt er eerder gekozen voor verhalen over mensen uit hogere kasten. Arvind Chauhan bevestigt dat ook hij eerder geneigd is te schrijven over mensen uit hogere kasten, voornamelijk omdat deze groep mensen ook daadwerkelijk de Times of India leest en minder interesse toont in verhalen over Dalits.

4.9 Gevolgen

Het grootste gedeelte van de geïnterviewde personen denkt dat de berichtgeving over suïcide gevolgen heeft en een mogelijk besmettingseffect uitlokt. Shamika Ravi, onderzoekster bij Brookings Institution, is van mening dat deze vorm van berichtgeving mensen op ideeën brengt en in sommige gevallen het laatste duwtje kan geven. Dit moet volgens de onderzoekster voorkomen worden. Ook Inderjeet Sing, docent journalistiek, en Samiha Nettikkara, BBC journaliste, zijn van mening dat de berichtgeving teveel informatie geeft over suïcide en dat de gevolgen groot zijn.

SHAMIKA RAVI / BROOKINGS INSTITUTION:

'You know the media gives too many details and without really making it sound like a bad option. You know a lot of the physicality literature will tell you that that just triggers many more copycats. It makes it acceptable. It seems like a rational response to a problem.'

Joeri Boom, Nederlandse journalist werkzaam als correspondent in India, geeft aan dat de berichtgeving over suïcide bijna normaal wordt gevonden in India. De kranten staan er dagelijks mee vol, waardoor het acceptabel wordt en hij als journalist ook minder nadenkt over de gevolgen.

Rayjasree Sen schrijft voor de NewsLaundry, een mediaplatform dat kritisch kijkt naar de huidige berichtgeving in India. Ze schreef zelf een artikel over de reacties van de Indiase media op de suïcidezaak van een bekende Indiase presentatrice (zie pagina 9). De journaliste vindt dat er teveel details over suïcide zaken worden gegeven en dat veel van deze details overbodig zijn.

RAYJASREE SEN / NEWSLAUNDRY:

'I don't think it's absolutely relevant to mention the cause of death, because I don't see how adding the fact that I slit my wrist or the fact that I hung myself from the fan is relevant to the story. The point is that I've killed myself, I committed suicide, but still the news gives a great amount of details, which I don't think is really relevant. It might even give someone an idea about a way to kill him or herself. I have to say that every time I read that a person killed him or herself by hanging, you cannot look up at the fan and not wonder how they managed that. It's like if you tell me you can boil an egg in this way and then you give me a different way, you're going to think about it. So it's an unnecessary detail I think. Unless there's something very unique about the way they killed about it and the writer wants to say, like oh my God they want to this measure to kill themselves.'

Opvallend is dat alleen de misdaadjournalisten anders denken over mogelijke gevolgen bij deze berichtgeving. Misdaadjournalist Shalabh is van mening dat de berichtgeving over suïcide weinig gevolgen heeft. Volgens hem plegen mensen met suïcidale gedachten toch wel suïcide ongeacht of de krant hier wel of niet over schrijft.

SHALABH / TIMES OF INDIA:

'If I want to commit suicide, I will do it anyhow. It does not matter how well read I am. I can Google up: 'Least painful ways to die'. Information is flowing freely around us.'

Misdaadverslaggever Raj Shekhar Jha, Times of India, vertelt dat hij zich juist *wel* bewust is van het feit dat er een besmettingseffect kan ontstaan. Hij geeft zelfs een voorbeeld waarbij hun zelf een rol speelde in de verspreiding van een methode om suïcide te plegen.

RAJ SHEKHAR JHA / TIMES OF INDIA:

'Five or six years ago the metro was new in New Delhi. Jumping in front of trains is very common in India, so what people do is jump in front of the train and commit suicide. But nobody really thought of jumping in front of a metro and committing suicide. So when it happened, the first time it happened somebody jumped in front of a metro, it was the first time. People read about it and what happened those people who were planning to commit suicide or were fed up with life and they wanted to go jump for a train or something and they came in front of the metro. Now there were a lot of incidents. There's a constant increase in numbers, if you want some details you can write to the metro corporation. You see a constant increase because people are reporting it and people are reading it. So if we had had censored it I think maybe lives would have been saved. If I would not have reported it. Many lives would have been saved.'

4.10 *Oplossing*

Shamika Ravi vindt dat er meer vormen van hulp moeten komen voor mensen met psychische problemen. Daarnaast mogen mensen volgens haar de lat wat lager leggen. Ravi legt uit dat ouders veel druk op hun kinderen leggen om hoge cijfers te halen en een goede baan te vinden. Volgens haar moet er minder druk op studenten liggen en moet er meer vrijheid komen om eigen keuzes te maken in plaats van de verwachtingen van de maatschappij na te volgen.

SHAMIKA RAVI / BROOKINGS INSTITUTION:

'Acknowledging it to be a mental health problem. Getting a support group involved, doing certain things of counselling. (...) Mental health is not recognised as a problem. Nobody does counselling in India. It's a serious concern.'

Shamika Ravi vindt dat journalisten op een andere manier moeten berichten over suïcide. Het allerbelangrijkste hierin is dat het plegen van suïcide niet aangemoedigd mag worden. Het invoeren van richtlijnen zou volgens haar de eerste stap kunnen zijn naar een andere vorm van berichtgeving over suïcide.

SHAMIKA RAVI / BROOKINGS INSTITUTION:

'So if a vulnerable person is reading it you have to make this sound like a bad choice. So you really have to talk about the parents who left behind and what happens to them. You know the pressure the parents feel and you know what

the siblings feel. You really have to make it out to be a bad choice. (...) Whether the implementation would be a hundred percent I can't say, but you have to begin somewhere. An implementation would take time, but it has to be done. That's how you professionalize media. And I think professionalising media is one of the biggest constraints right now.'

Inderjeet Singh, docent journalistiek, geeft aan dat er een verandering moet plaatsvinden in het onderwijs. Aanstaaende journalisten moeten meer les krijgen over ethiek. Belangrijk hierbij is volgens hem dat studenten moeten leren om met elkaar te discussiëren om zo een mening te kunnen vormen over verschillende kwesties, waaronder de berichtgeving over suïcide. Hij probeert zijn studenten mee te geven dat de kwaliteit van een verhaal belangrijker is dan hoeveel geld het oplevert. Daarnaast denkt de docent dat het waardevol kan zijn om meer trainingen en bewustwordingscampagnes te organiseren op redacties. Op deze manier kan er een verandering ontstaan in de journalistieke cultuur en gaan journalisten bewuster nadenken over de gevolgen van hun werk.

INDERJEET SINGH / DELHI UNIVERSITY:

'First of all we need guidelines on paper. We need to make sure that media houses follow them. Secondly we will have to educate. (...) We need to create an environment where suicide is not glorified. That's the only way we can do it. These are the basic things. We should.'

4.11 Gevaar

Het grootste gedeelte van de geïnterviewde personen zijn het met elkaar eens dat er richtlijnen moeten komen voor berichtgeving over suïcide. Toch vrezen Samiha Nettikkara, BBC-journaliste, en Shamika Ravi, onderzoekster bij Brookings Institution, dat het een lang proces gaat zijn en dat de richtlijnen alleen gaan werken als deze in de wet worden vastgelegd. Nettikkara, BBC-journaliste, is van mening dat de Press Council weinig invloed heeft en dat de Indiase media uiteindelijk toch sneller geneigd zijn om voor sensatie te kiezen dan voor kwaliteit. Een richtlijn gaat volgens haar alleen werken als er meer druk op komt te liggen. De opkomst van het internet heeft dit proces alleen maar lastiger gemaakt, geeft de journaliste aan. De vraag is volgens haar: geef je het publiek wat zij willen of geef je het publiek wat zij nodig hebben? Shamika Ravi vreest ook dat Indiase media niet snel hun verantwoordelijk zullen nemen en niet voor kwaliteit kiezen in plaats van sensatie. Richtlijnen invoeren gaat volgens de onderzoekster lastig worden.

SHAMIKA RAVI / BROOKINGS INSTITUTION:

'None of them, I think, are responsible. The editorial judgement is to blame, because everybody is looking for sensationalism. Part of it has to do with the pressures itself, because media houses aren't making a lot of money, because digital media has suddenly overtaken print. The print guys are now fighting for survival. They have to understand that digital platform is fast it's not just 24 hours anymore, it's real time. So they are really struggling. And when you struggle, you want to cut down costs if you're not making money. And the kind

| of guidelines and the reporting, everything we're talking about. They impose costs.'

Misdaadverslaggever Raj Shekhar Jha, Times of India, vindt ook dat er richtlijnen moeten komen, maar vreest dat het een lang proces gaat worden. Kranten kiezen volgens hem sneller voor een goede verkoop. De journalist legt uit dat een richtlijn toch nog genoeg speelruimte geeft om een eigen keuze te maken. Er zal volgens hem altijd wel een krant zijn die er wel voor kiest om een suïcideverhaal te publiceren.

| RAJ SHEKHAR JHA / TIMES OF INDIA:

| 'I try to contain information but not everyone does it right. So if there is a person who wants to commit suicide, he or she will get that external news. So you can't do anything about it. If I don't write it somebody else will write it. So that's very important.'

Joeri Boom, Nederlandse journalist werkzaam als correspondent in India, denkt ook dat het een lang proces gaat worden. India is een groot land waar dit soort processen totaal anders werken dan in een land als Nederland. De correspondent reageert verrast als hij hoort dat er ook een Press Council in India is. Hij heeft er nog nooit iets over gehoord en vreest dat de invloed van de Press Council dan ook klein is. Ook denkt de journalist dat kranten toch sneller voor sensatie en goede verkoop zullen kiezen dan voor kwaliteit. De onderlinge concurrentie tussen kranten maakt het volgens hem bijna onmogelijk om richtlijnen in te voeren.

4.12 Conclusie

Bijna alle geïnterviewde personen zijn het met elkaar eens dat de berichtgeving over suïcide te gedetailleerd is en een besmettingseffect kan uitlokken. Op dit moment zijn er veel gegevens van slachtoffers te vinden in de krant en is het voor journalisten erg makkelijk om aan deze informatie te komen. Ondanks het feit dat er al richtlijnen zijn gepubliceerd in India, is geen van de journalisten hiermee bekend. Toch is het grootste gedeelte van de geïnterviewde personen het met elkaar eens dat er richtlijnen zouden moeten worden ingevoerd in India. De vraag is alleen of journalisten hier gebruik van gaan maken of dat een richtlijn toch nog teveel vrijheid geeft. Er is veel concurrentie in de journalistiek. De kranten worden vooral door middel van losse verkoop verspreid en om deze reden verschilt de verkoop per dag. Verhalen over suïcidezaken worden goed gelezen en dit zorgt voor een extra prikkel om over dit onderwerp te schrijven. Een gedeelte van de geïnterviewde personen is daarom van mening dat een richtlijn alleen kan werken als deze in de wet wordt vastgelegd.

Conclusie

Onderzoeksvraag: In hoeverre kunnen Europese inzichten en richtlijnen voor berichtgeving over suïcide een verschil maken in de Indiase journalistiek?

Huidige situatie Europa en Azië

In Europa is er veel onderzoek gedaan naar de gevolgen van berichtgeving over suïcide. De onderzoeken tonen aan dat er een besmettingseffect kan ontstaan door deze berichtgeving. Dit wordt ook wel het *Werther-effect* genoemd (Phillips, 1994). Echter hebben de Nederlandse onderzoeken van Ganzeboom en de Haan geen bewijsmateriaal gevonden om te spreken van een duidelijk Werther-effect (Ganzeboom & de Haan, 1982). Ondanks dat de bewijsvoering in Nederland zwak is gebleven zijn journalisten zich meer bewust geworden van een mogelijk effect. In meerdere Europese landen, waaronder Nederland, zijn richtlijnen opgesteld. In Nederland kunnen journalisten de *10 Tips voor journalisten bij berichtgeving over suïcide* raadplegen. Deze zijn geschreven door Wybo Vons in samenwerking met de Ivonne van de Ven Stichting.

In India is nog nauwelijks onderzoek gedaan naar de gevolgen van berichtgeving over suïcide vergeleken met Europese landen. Om deze reden is het lastig te beweren dat er in India sprake is van een besmettingseffect. De World Health Organization heeft in 2008 een media-analyse uitgevoerd naar de berichtgeving over suïcide in verschillende Aziatische landen, waaronder India. Uit deze analyse blijkt dat er geen duidelijke richtlijnen in India zijn, maar dat het land er wel voor open staat.

Navolgen of negeren

Het onderzoek van de World Health Organization laat zien dat er veranderingen nodig zijn in India. Het roept de vraag op of de Indiase media dit advies navolgen of negeren. Dit onderzoek focust zich op drie Engelstalige Indiase kranten. Uit interviews met verschillende journalisten van de Times of India, The Hindu en de Hindustan Times blijkt dat er geen duidelijke richtlijnen worden gehanteerd omtrent de berichtgeving over suïcide. Opvallend genoeg geven de meeste geïnterviewde journalisten aan dat richtlijnen nodig zijn in India. Hierbij wordt als uitleg gegeven dat de Indiase media teveel informatie over suïcide geven en mensen op ideeën brengen. Een gedeelte van de geïnterviewde personen geeft zelfs aan dat de Indiase media het plegen van suïcide zou promoten in de berichtgeving. Uit de interviews blijkt dat veel Indiase mensen deze artikelen graag lezen. Er is voor journalisten een duidelijke prikkel om over suïcide te schrijven. De meeste kranten verdienen hun inkomsten door losse verkoop en deze verkoop kan per dag sterk verschillen. De meerderheid van de geïnterviewde journalisten geeft aan dat zij werken met strakke deadlines en dat de verwachtingen hoog liggen. Er wordt sneller gekozen voor een goede verkoop dan voor kwaliteit.

In 2003 heeft het National Institute of Mental Health and Neuro Sciences een rapport gepubliceerd waarin richtlijnen staan hoe journalisten de berichtgeving

over suïcide kunnen verbeteren. In 2014 is een vergelijkbare opzet gepubliceerd door The Indian Psychiatric Society. Geen van de geïnterviewde personen heeft aangegeven bekend te zijn met deze richtlijnen.

Uitkomsten media-analyse

Uit een media-analyse van 371 artikelen over suïcide in drie Engelstalige Indiase kranten, in de maand juni 2016, blijkt dat kranten zeer gedetailleerde informatie geven over suïcide. Bij deze analyse is alleen gekeken naar de online berichtgeving. In de artikelen is veel persoonlijke informatie te vinden over slachtoffers. Bijna driekwart van de artikelen geeft informatie over de naam en de leeftijd van het slachtoffer. Bij enkele artikelen staat zelfs het adres van het slachtoffer vermeld, inclusief huisnummer. De kranten geven veel informatie over de aanleiding van de suïcide en regelmatig worden mensen beschuldigd. Ook de namen van mensen die beschuldigd worden staan regelmatig vermeld in de krant. Over het algemeen wordt de informatie feitelijk weergegeven, maar in sommige artikelen wordt het meer als een verhaal geschreven met veel details over het slachtoffer en een persoonlijke mening van de schrijver.

Ruim de helft van de geanalyseerde artikelen geeft informatie over de methode waarmee suïcide is gepleegd en op welke locatie dit is uitgevoerd. Bij de Times of India staat hier vaak ook nog een afbeelding bij van bijvoorbeeld een strop. Alle drie de kranten publiceren regelmatig foto's van slachtoffers. Over het algemeen zijn deze foto's afkomstig van Facebook, maar af en toe kunnen dit ook foto's zijn van het slachtoffer tijdens of na de suïcidepoging. Een voorbeeld hiervan is figuur 13 (pagina 76).

Opvallend is dat maar 27 artikelen informatie geven over een hulplijn waar mensen met suïcideneigingen naartoe kunnen bellen. Alle 27 artikelen, met informatie over een hulplijn, waren afkomstig van The Hindu. De andere twee kranten hebben geen informatie gegeven over een hulplijn.

Richtlijnen of wet

In de interviews geeft een groot gedeelte van de journalisten aan dat richtlijnen voor de berichtgeving over suïcide nodig zijn in India. De voornaamste reden hiervan is omdat er teveel informatie wordt gegeven over slachtoffers, methodes en locaties. Dit kan een besmettingseffect creëren. Een gedeelte van hen is van mening dat er niet alleen een richtlijn moet komen, maar dat deze ook in de wet moet worden vastgelegd. Een voorbeeld hiervan zijn de regels die zijn ontstaan na de Delhi Gang Rape in 2012, een verkrachtingszaak die voor veel ophef zorgde in het land. Journalisten zijn verplicht zorgvuldig om te gaan met deze specifieke berichtgeving en mogen bijvoorbeeld geen naam van het slachtoffer noemen. Dit is ook in de wet vastgelegd. Er ligt meer druk op en dit is volgens de meerderheid van de geïnterviewde personen nodig om de richtlijnen te laten werken.

Naast richtlijnen (die mogelijk in de wet worden vastgelegd) wordt er in de interviews gesproken over een gebrek aan training en goed onderwijs. Veel

journalisten denken weinig na over ethiek en zijn zich niet bewust van de gevolgen van hun werk. Om deze reden zijn er meer trainingen en bewustwordingscampagnes nodig op redacties. Daarnaast geeft Inderjeet Singh, docent journalistiek, het advies meer aandacht te besteden aan dit onderwerp op Indiase scholen waar aanstaande journalisten worden getraind. Studenten moeten leren met elkaar te discussiëren en een mening te vormen over dit onderwerp. Op deze manier leren studenten op jonge leeftijd serieus met deze berichtgeving om te gaan en na te denken over mogelijke gevolgen.

Eigen visie

Ik ben van mening dat de Indiase journalistiek teveel informatie geeft over suïcide. In dit onderzoek heb ik mij gefocust op drie Engelstalige Indiase kranten. Uit de media-analyse van deze kranten blijkt dat ruim de helft van de artikelen informatie geeft over methodes en locaties. Ik heb regelmatig artikelen gelezen waarin mensen worden beschuldigd en waar strenge conclusies worden getrokken. Ik vind het vooral schokkend dat journalisten zoveel informatie over slachtoffers geven en regelmatig besluiten een eigen mening te geven. Ik vind dat je als journalist bewust moet zijn wat de gevolgen van je werk kunnen zijn. Ik heb veel foto's van slachtoffers gezien. De meeste foto's waren afkomstig van Facebook, maar ik heb ook een paar schokkende foto's gezien van mensen op ziekenhuisbedden of foto's van een suïcidepoging, zoals de vrouw die zichzelf in brand wilde steken. Ik vind dat de foto's weinig toevoegen en de lezer op een negatieve manier kunnen beïnvloeden.

Ook viel mij op dat veel mensen worden beschuldigd in artikelen. Vaak worden hier twijfelachtige argumenten aangevoerd die in mijn ogen niet gegrond zijn. Een voorbeeld hiervan is een artikel over een student die suïcide pleegde door slechte schoolprestaties. In het artikel werd de moeder beschuldigd wegens teveel druk uitoefenen op haar kind. Uiteindelijk bleek de informatie afkomstig te zijn van een buurvrouw. In mijn ogen gaat dit te ver, omdat de informatie afkomstig is van één bron en ik mij afvraag hoe betrouwbaar deze informatie is. Daarnaast ben ik van mening dat deze beschuldigingen een negatieve emotie kunnen oproepen en dat deze personen hierdoor in de problemen kunnen raken. Zeker als hun voor- en achternaam vermeld staat in het artikel.

In New Delhi heb ik met een aantal journalisten gesproken over deze manier van werken. De meningen zijn erg verdeeld. Het valt mij op dat de meeste journalisten het met mij eens zijn dat er iets moet veranderen in de Indiase journalistiek, maar dat niemand weet hoe dit aangepakt moet worden. De misdaadjournalisten die ik heb gesproken gebruiken op dit moment geen richtlijnen in hun werk en luisteren alleen naar de hoofdredactie. Ik vind dat journalisten op dit moment te druk zijn met hun krant verkopen in plaats van te kijken naar de kwaliteit van hun werk. Suïcideverhalen worden teveel als sensatie en/of nieuws gezien zonder na te denken over mogelijke gevolgen. Dit vind ik persoonlijk een zorgelijke situatie.

Ik ben van mening dat een richtlijn niet genoeg gaat zijn om deze berichtgeving in betere banen te leiden. Ik vind dat er een wet moet komen voor de berichtgeving over suïcide. Hierin moet worden vastgelegd dat er geen namen van het slachtoffer worden genoemd en dat er geen informatie mag worden gegeven over suïcidemethodes en locaties. Deze conclusie is ontstaan door de interviews met Shamika Ravi (Brookings Institution), Samiha Nettikkara (BBC), Interjeet Singh (docent journalistiek), Rajyasree Sen (Newslandry) en Riya Chhibber (student journalistiek). Zij hebben mij laten inzien dat journalisten niks met richtlijnen gaan doen als er geen druk op staat. De drang is te groot om voor de verkoop te kiezen in plaats van de kwaliteit. Om deze reden ben ik van mening dat de richtlijnen in de wet moeten worden vastgelegd.

Aanbevelingen

In India is er weinig onderzoek gedaan naar de inhoud van de berichtgeving over suïcide. Daarnaast is er geen onderzoek gedaan naar de gevolgen van deze berichtgeving. Om deze reden ben ik van mening dat er meer onderzoek nodig is naar dit specifieke onderwerp. Deze informatie kan meer inzicht geven in een mogelijk besmettingseffect, waardoor er meer bewustzijn ontstaat bij journalisten over de gevolgen van hun werk. Dit besef vormde het beginpunt van richtlijnen in Europa en ik ben ervan overtuigd dat dit ook voor een land als India kan gelden. Uit onderzoek van de World Health Organization blijkt dat er het land open staat voor richtlijnen en daarom denk ik dat een verandering zeker mogelijk is. Een media-analyse op grotere schaal kan betere inzichten geven in deze berichtgeving. Hierbij moet niet alleen gekeken worden naar de Engelstalige media, zoals in dit onderzoek, maar ook naar de lokale media. Daarnaast moet er gekeken worden of er een verband is tussen de hoeveelheid berichtgeving over suïcide en de hoeveelheid suïcides in India. Op deze manier kan er onderzocht worden of de berichtgeving een besmettingseffect creëert.

Verder is er meer onderzoek nodig naar de opleiding van journalisten. Hierbij moet gekeken worden wat voor rol vakken als ethiek in het onderwijs spelen. Journalisten moeten meer trainingen en workshops krijgen om bewuster om te gaan met gevoelige onderwerpen als suïcide. Op dit moment wordt hier weinig aandacht aan besteed en is het lastig om alles concreet aan te stippen. Om deze reden is het nodig dat bepaalde organisaties zoals bijvoorbeeld de Press Council zich hier meer mee bezig gaan houden en een duidelijkere stem gaan krijgen in de Indiase journalistiek. In de interviews van dit onderzoek is aangegeven dat veel journalisten bij lokale kranten vaak geen journalistieke opleiding hebben gevolgd. Veel journalisten houden zich hierdoor weinig bezig met ethiek en richtlijnen. Vooral aan deze redacties moet veel aandacht worden besteed. Er moet onderzoek gedaan worden naar een goede manier om dit aan te pakken.

Uit de interviews blijkt dat veel personen voorstander zijn van richtlijnen voor de berichtgeving over suïcide. Het is daarom van groot belang meer aandacht te besteden aan de verspreiding van deze richtlijnen. Meerdere organisaties hebben zich bezig gehouden met een opzet en het is nu van groot belang dat journalisten hiermee in aanraking komen en zich hiermee bezig gaan houden. Tot slot moet er onderzocht worden of de richtlijnen genoeg overtuiging geven om de werkwijze van journalisten te veranderen of dat er strengere maatregelen nodig zijn.

Literatuurlijst

Boeken

Heeringen, C. van. (2007). *Handboek bij suïcidaal gedrag*. Utrecht: de Tijdstroom.

Kerkhof, A. & Luyn, B. van. (2010). *Suïcidepreventie in de praktijk*. Houten: Bohn Stafleu van Loghum.

Wittouck, C., Audenaert, K. & Laenen, F. Vander. (2015) *Handboek Forensische gedragswetenschappen*. Apeldoorn: Maklu. Geraadpleegd op 3 juni, 2016, van Google Books:
<https://books.google.nl/books?id=1Ap3CAAQBAJ&pg=PA193&lpg=PA193&dq=%E2%80%98#v=onepage&q&f=false>

Rapporten

Bos, J.G.H. & Es, A.M.D. van. & Vasterman, P. (2011). *Copycat: een fenomeenonderzoek*. Geraadpleegd op 14 juni, 2016, van Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum:
<https://www.wodc.nl/onderzoeksdatabase/copy-cat-en-crying-wolf.aspx>

Brusten, J. (2015, 22 mei). *Berichtgeving over zelfdoding in de Vlaamse en Nederlandse pers* (master thesis). Geraadpleegd op 18 april, 2016, van Scriptiebank: <http://www.scriptiebank.be/scriptie/berichtgeving-over-zelfdoding-vlaanderen-en-nederland>

Favril, L. & Laenen, F. (2015, december). *Suïcidaliteit in detentie: over kwetsbare personen in een stressvolle context*. Geraadpleegd op 8 juni, 2016, van Research Gate:
https://www.researchgate.net/publication/286882978_Suïcidaliteit_in_de_detentie_over_kwetsbare_personen_in_een_stressvolle_context

Gray, R. (1967, 1 juni). *Goethe a critical introduction*. Geraadpleegd op 10 juni, 2016, van Google Books:
<https://books.google.nl/books?hl=nl&lr=&id=G9nBcaoF9gAC>

Heeringen, C. van, Maeseneer, J. & Audenhove, C. (2009, september). *Onderzoek naar verklarende factoren voor de verschillen in suïdecijfers in Vlaanderen in vergelijking met Europese landen*. Geraadpleegd op 2 april, 2016, van KU Leuven:
https://www.kuleuven.be/lucas/pub/publi_upload/2009_7_AR_CVH_JDM_CVA_Onderzoek%20naar%20suïdecijfers%20in%20Vlaanderen-Europese%20landen.pdf

Hendin, H., Phillips, M.R., Vijaykumar, L., Pirkis, J., Wang, H., Yip, P., Wasserman, D., Bertolote, J.M. & Fleischmann, A. (2008). *Suicide and Suicide Prevention in Asia*. Geraadpleegd op 2 juni, 2016, van WHO:

http://www.who.int/mental_health/resources/suicide_prevention_asia.pdf

Hoeymans, N. & Schoemaker, C.G. (2010, 6 augustus). *De ziektelast van suicide en suicidepogingen*. Geraadpleegd op 6 juni, 2016, van Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu:

http://www.rivm.nl/Documenten_en_publicaties/Wetenschappelijk/Rapporten/2010/augustus/De_ziektelast_van_su%C3%AFcide_en_su%C3%AFcidepogingen

Keuchenius, K. (2011, 1 februari). *Suicide in de Nederlandse dagbladen. Hoe kranten over zelfdoding berichten*. Geraadpleegd op 27 juni, 2016, van UvA-DARE: <http://dare.uva.nl/cgi/arno/show.cgi?fid=358809>

Merrick, J. & Zalsman, G. (2005, november). *Suicide from an international perspective*. Geraadpleegd op 20 juni, 2016, van Research Gate: https://www.researchgate.net/publication/228830538_Suicide_from_an_international_perspective

National Crime Records Bureau Ministry of Home Affairs. (2015, 8 juli). *Accidental Deaths & Suicides in India 2014*. Geraadpleegd op 6 april, 2016, van NCRB: <http://ncrb.nic.in/StatPublications/ADSI/ADSI2014/adsi-2014%20full%20report.pdf>

OECD. (2015, 4 november). *Health at a Glance 2015*. Geraadpleegd op 7 juni, 2016, van OECD: <http://www.oecd.org/health/health-systems/health-at-a-glance-19991312.htm>

Philips, D.P. (1974). *The influence on suggestion on suicide: Substantive and theoretical implications of the Werther effect*. Geraadpleegd op 23 juni, 2016, van Jstor: https://www.jstor.org/stable/2094294?seq=1#page_scan_tab_contents

Ravi, S. (2015, juni). *A Reality Check on Suicides in India*. Geraadpleegd op 16 maart, 2016, van Brookings Institution India Center: <http://www.brookings.in/impact-series-post/farmer-suicide-contagion-in-india/>

Stevens, V. & Delfosse, L. (2013). *Als journalist kan je levens redden*. Geraadpleegd op 9 juni, 2016, van Zelfmoord1813: https://www.zelfmoord1813.be/sites/default/files/Mediarichtlijnen_in_zake_zelfdoding_Werkgroep_Verder_-_wetenschappelijk_rapport.pdf

World Health Organization. (2014). *Preventing suicide: A global imperative*. Geraadpleegd op 14 april, 2016, van WHO: http://www.who.int/mental_health/suicide-prevention/world_report_2014/en/

World Health Organization (2008). *Preventing suicide: A Resource for Media Professionals*. Geraadpleegd op 2 juni, 2016, van WHO: http://www.who.int/mental_health/prevention/suicide/resource_media.pdf

Websites

BBC. (no date). *Editorial Guidelines: Section 5: Harm and Offence*. Geraadpleegd op 25 mei, 2016, van BBC: <http://www.bbc.co.uk/editorialguidelines/guidelines/harm-and-offence/suicide>

BBC. (2016, 19 mei). *Is India driving its students to suicide?* Geraadpleegd op 4 juli, 2016, van BBC: <http://www.bbc.com/news/world-asia-india-36326012>

Biddle, L., Donovan, J., Hawton, K., Kapur, N. & Gunnell, D. (2008, 12 april). *Suicide and the internet*. Geraadpleegd op 20 juni, 2016, van NCBI: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2292278/>

Biswas, S. (2016, 12 april). *Why are India's housewives killing themselves?* Geraadpleegd op 4 juli, 2016, van BBC: <http://www.bbc.com/news/world-asia-india-35994601>

Boom, J. (2016, 18 mei). *Boer Anubha zag alleen uitweg in de strop*. Geraadpleegd op 19 mei, 2016, van: NRC: <http://www.nrc.nl/nieuws/2016/05/18/boer-anubha-zag-alleen-uitweg-in-de-strop-1619618-a464279>

Census of India. (2013). *Causes of Death in India 2010-2013*. Geraadpleegd op 28 juni, 2016, van Census of India: http://www.censusindia.gov.in/2011-common/Sample_Registration_System.html

Centraal Bureau voor de Statistiek. (2016, 30 juni). *Meer zelfdodingen*. Geraadpleegd op 31 juni, 2016, van CBS: <https://www.cbs.nl/nl-nl/nieuws/2016/26/meer-zelfdodingen>

Cohen, M. (2015, 10 september) *Papageno of Werther? Het effect van de zelfmoord van Joost Zwagerman*. Geraadpleegd 22 juni, 2016, op van VN: <https://www.vn.nl/papageno-of-werther-het-effect-van-de-zelfmoord-van-joost-zwagerman/>

Dale, van. (2016). *Betekenis 'suicide'*. Geraadpleegd op 3 juni, 2016, van Van Dale: <http://www.vandale.nl/opzoeken?pattern=suicide&lang=nn>

Dale, van. (2016). *Betekenis 'zelfdoding'*. Geraadpleegd op 3 juni, 2016, van Van Dale: <http://www.vandale.nl/opzoeken?pattern=zelfdoding&lang=nn>

Dale, van. (2016). *Betekenis 'zelfmoord'*. Geraadpleegd op 3 juni, 2016, van Van Dale: <http://www.vandale.nl/opzoeken?pattern=zelfmoord&lang=nn>

- Gururaj, G. & Isaac, M.K. (2003). *Suicide prevention: Information for media professionals*. Geraadpleegd op 2 april, 2016, van IASP: https://www.iasp.info/media_guidelines.php
- Hafeez, M. (2016, 13 juni). *Senior citizen commits suicide*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van Times of India: <http://timesofindia.indiatimes.com/city/mumbai/Senior-citizen-commits-suicide/articleshow/52736831.cms>
- Hindustan Times. (2016, 4 juni). *Another day of tragedies: LPU student, two others end lives*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van Hindustan times: <http://www.hindustantimes.com/punjab/another-day-of-tragedies-lpu-student-two-others-end-lives/story-oQFxPO85BDNVjLOHGAgENI.html>
- Hindustan Times. (2016, 11 juni). *No foul play in Haryana chief forest conservator's death*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van Hindustan Times: <http://www.hindustantimes.com/india-news/no-foul-play-in-haryana-chief-forest-conservator-s-death/story-rA3W5BMfiWINr36rl19r7L.html>
- Indian Express. (2016, 21 augustus). *Legal experts favour abolition of law against suicide attempt*. Geraadpleegd op 8 september, 2016, van Indian Express: <http://indianexpress.com/article/india/india-news-india/legal-experts-favour-abolition-of-law-against-suicide-attempt-2988369/>
- Ivonne van de Ven Stichting. (2014). *Over de Ivonne van de Ven Stichting*. Geraadpleegd op 15 juni, 2016, van Ivonne van de Ven Stichting: <http://www.ivonnevandevenstichting.nl/>
- Leliaert, S. (2011, 9 september). *Niet berichten over zelfdoding is de beste berichtgeving*. Geraadpleegd op 2 juni, 2016, van De Wereld Morgen: <http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2011/09/09/niet-berichten-over-zelfdoding-beste-berichtgeving>
- Mokkenstorm, J. (2010, 23 maart). *NOS Journaal: 113Online: Als je denkt aan zelfmoord*. Geraadpleegd op 15 juni, 2016, van YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=Aq4Xyd3kDP4>
- NOS. (2016, 30 juni). *Aantal zelfdodingen in Nederland nog nooit zo hoog*. Geraadpleegd op 30 juni, 2016, via <http://nos.nl/artikel/2114388-aantal-zelfdodingen-in-nederland-nog-nooit-zo-hoog.html>
- NOS. (2016, 19 januari). *Zelfmoord student leidt tot protesten in India*. Geraadpleegd op 19 januari, 2016, van NOS: <http://nos.nl/op3/artikel/2081472-zelfmoord-student-leidt-tot-protesten-in-india.html>

- Raad voor de Journalistiek. (2010, 20 september) *Code van de Raad voor de Journalistiek*. Geraadpleegd op 25 juni, 2016, van RVDJ:
<http://www.rvdj.be/journalistieke-code>
- Raad voor de Journalistiek. (2016). *Over de Raad*. Geraadpleegd op 25 juni, 2016, van RVDJ: <https://www.rvdj.nl/over-de-raad>
- Radhakrishnan, R. & Andrade, C. (2012, december). *Suicide: An Indian perspective*. Geraadpleegd op 9 juli, 2016, van NCBI:
<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3554961/>
- Ramadas, S., Kuttichira, P., John, C.J., Isaac, M., Kallivayalil, R.A., Sharma, I., Asokan, T.V., Mallick, A., Mallick, N.N. & Andrade, C. (2014, juni). *Position statement and guideline on media coverage of suicide*. Geraadpleegd op 7 april, 2016, van NCBI:
<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4040053/#sec1-4title>
- Reporting on suicide. (2015). *Recommendations for Reporting on Suicide*. Geraadpleegd op 26 juni, 2016, van Reporting on Suicide:
<http://reportingonsuicide.org/>
- Sen, R. (2016, 4 april). *How to milk a suicide for all its worth*. Geraadpleegd op 6 april, 2016, van NewsLaundry:
<http://www.newsLaundry.com/2016/04/04/how-to-milk-a-suicide-for-all-its-worth/>
- Singh, G. (2016, 19 augustus). *Is suicide decriminalised?* Geraadpleegd op 8 september, 2016, van Governance Now:
<http://www.governancenow.com/views/columns/-suicide-decriminalised>
- Smolenaars, E. (1997, 1 februari). *Honderd jaar suicide; Zelfmoordtheorie van Durkheim is nog altijd actueel*. Geraadpleegd op 21 juni, 2016, van NRC:
<http://www.nrc.nl/nieuws/1997/02/01/honderd-jaar-suicide-zelfmoordtheorie-van-durkheim-7340982-a509668>
- The Hindu. (2016, 1 juni). *Gram panchayat staff commits suicide*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van The Hindu:
<http://www.thehindu.com/news/national/karnataka/gram-panchayat-staff-commits-suicide/article8677791.ece>
- The Hindu. (2016, 2 juni). *Woman kills self, two children*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van The Hindu:
<http://www.thehindu.com/news/national/tamil-nadu/woman-kills-self-two-children/article8679978.ece>
- The Hindu. (2016, 2 juni). *Woman commits suicide*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van The Hindu:
<http://www.thehindu.com/news/national/tamil-nadu/woman-commits-suicide/article8679425.ece>

- The Hindu. (2016, 3 juni). *Poor marks drive girl to end life*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van The Hindu:
<http://www.thehindu.com/news/cities/Madurai/poor-marks-drive-girl-to-end-life/article8684240.ece>
- The Hindu. (2016, 21 juni). *Immolation bid thwarted*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van The Hindu:
<http://www.thehindu.com/news/national/karnataka/immolation-bid-thwarted/article8754452.ece>
- Times of India. (2014, 10 december). *Government decriminalizes attempt to commit suicide, removes section 309*. Geraadpleegd op 9 april, 2016, van Times of India: <http://timesofindia.indiatimes.com/india/Government-decriminalizes-attempt-to-commit-suicide-removes-section-309/articleshow/45452253.cms>
- Times of India. (2016, 19 januari). *Full text: Dalit scholar Rohith Vemula's suicide note*. Geraadpleegd op 20 januari, 2016, van Times of India:
<http://timesofindia.indiatimes.com/city/hyderabad/Full-text-Dalit-scholar-Rohith-Vemulas-suicide-note/articleshow/50634646.cms>
- Times of India. (2016, 5 juni). *MBBS student commits suicide in Davanagere*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van The Times of India:
<http://timesofindia.indiatimes.com/city/hubballi/MBBS-student-commits-suicide-in-Davanagere/articleshow/52596817.cms>
- Times of India. (2016, 11 juni). *Headmistress, daughter booked for abetting suicide*. Geraadpleegd op 13 september, 2016, van The Times of India:
<http://timesofindia.indiatimes.com/city/nagpur/Headmistress-daughter-booked-for-abetting-suicide/articleshow/52696106.cms>
- Vijaykumar, L. (2007, april). *Suicide and its prevention: The urgent need in India*. Geraadpleegd op 5 juli, 2016, van NCBI:
<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2917089/>
- Vons, W. (2012). *10 Tips voor journalisten bij berichtgeving over suicide*. Geraadpleegd op 15 juni, 2016, van Ivonne van de Ven Stichting:
<http://www.ivonnevandevenstichting.nl/suicidepreventie/mediarichtlijn/>
- World Health Organization. (2016, april). *Media centre: Suicide*. Geraadpleegd op 4 juni, 2016, van WHO:
<http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs398/en/>
- World Health Organization. (2016). *Suicide*. Geraadpleegd op 4 juni, 2016, van WHO: <http://www.who.int/topics/suicide/en/>
- World Health Organization, regional office for Europe. (2013). *Prevention of mental disorders and suicide*. Geraadpleegd op 7 juni, 2016, van WHO:
<http://www.euro.who.int/en/health-topics/noncommunicable->

diseases/mental-health/priority-areas/prevention-of-mental-disorders-and-suicide

Worldometers. (Live). *India population*. Geraadpleegd op 28 juni, 2016, van Worldometers: <http://www.worldometers.info/world-population/india-population/>

Wu, K. C-C., Chen, Y-Y. & Yip, P.S.F. (2012, 9 april). *Suicide Methods in Asia: Implications in Suicide Prevention*. Geraadpleegd op 2 juli, 2016, van NCBI: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3366604/>

Zelfmoord1813. (2016). *Mediarichtlijnen voor kwaliteitsvol en correct berichten over zelfdoding*. Geraadpleegd op 9 juni, 2016, van Zelfmoord1813: <https://www.zelfmoord1813.be/mediarichtlijnen>

Zelfmoord1813. (2016). *Oorzaken en suïcidaal proces*. Geraadpleegd op 9 juni, 2016, van Zelfmoord1813: <https://www.zelfmoord1813.be/feiten-en-cijfers/oorzaken-en-su%C3%AFcidaal-proces>

Interviews

Boom, Joeri. (2016, 16 mei).

Chakraborty, Nabojyoti. (2016, 20 mei)

Chauhan, Arvind. (2016, 9 mei).

Chhibber, Riya. (2016, 21 mei).

Jeelani, Mehboob. (2016, 11 mei).

Jha, Raj Shekhar. (2016, 19 mei).

Naig, Udhav. (2016, 17 maart).

Nettikara, Samiha. (2016, 19 mei).

Ravi, Shamika. (2016, 12 mei).

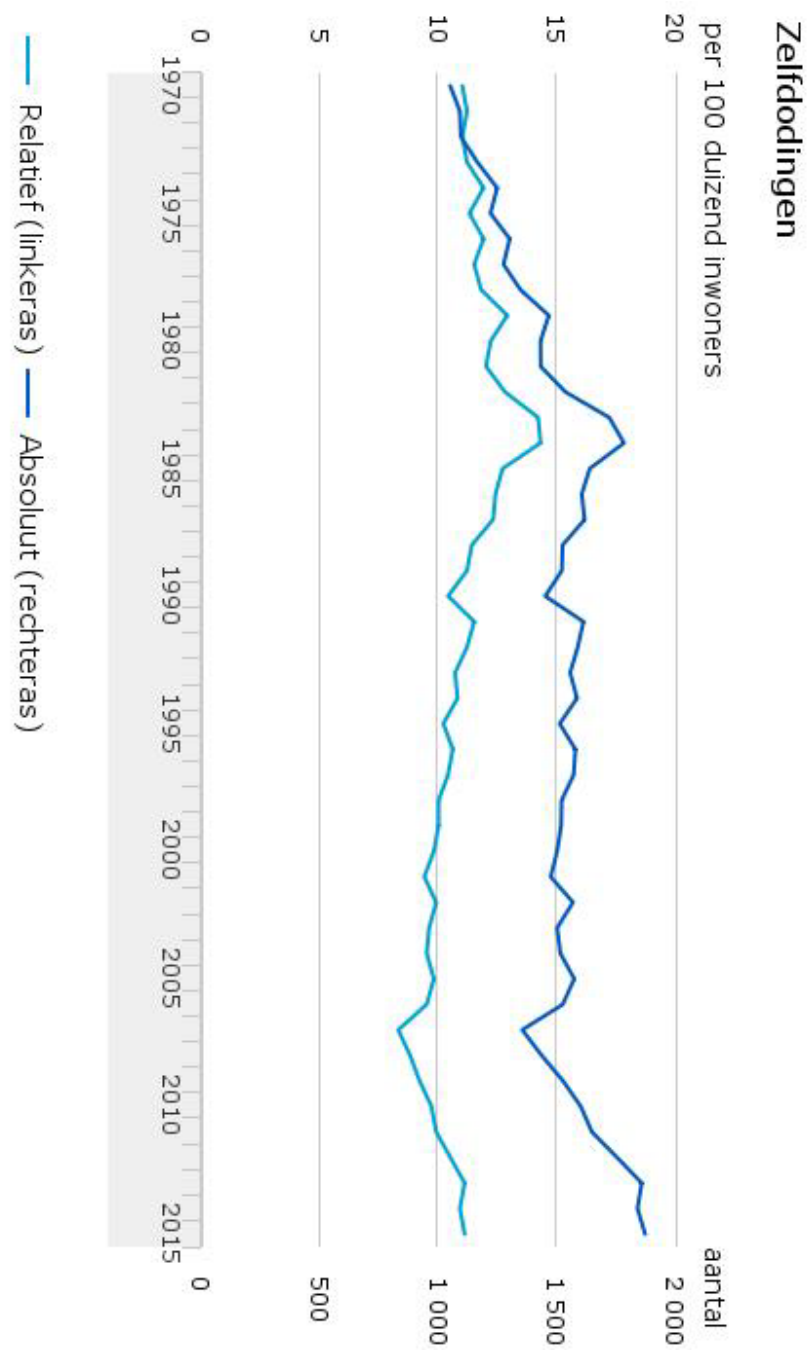
Sen, Rajyasree. (2016, 16 mei).

Shalabh. (2016, 20 mei)

Singh, Inderjeet. (2016, 20 mei).

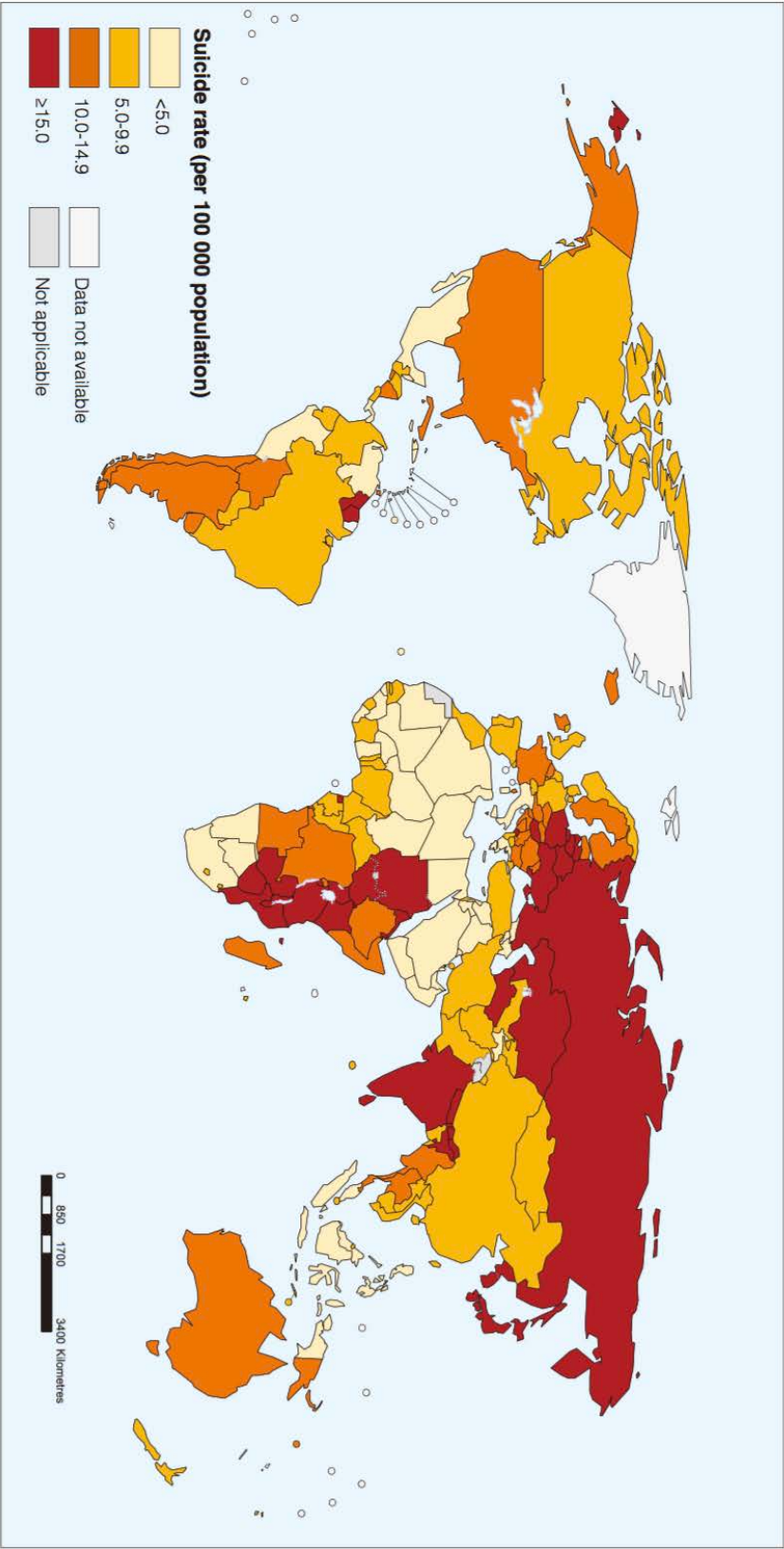
Singh, Rohit. (2016, 27 juli).

Figuur 1

(CBS, 2016)

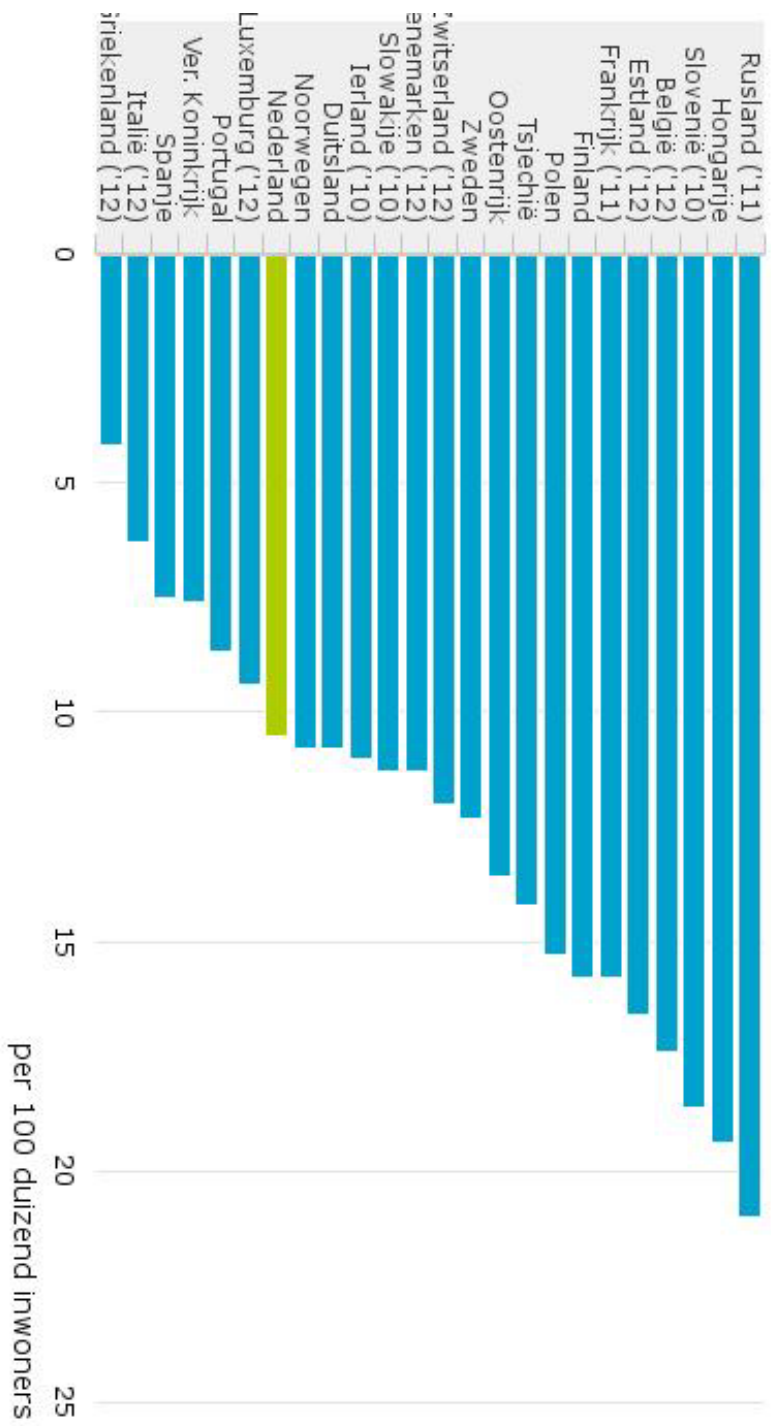
Figuur 2

Map 1. Age-standardized suicide rates (per 100 000 population), both sexes, 2012

(WHO, 2014)

Zelfdoding in enkele Europese landen, 2013

Figuur 3

(OESO, 2013)

Figuur 4

zwaarte daad →							Voorbeeld	Pagina
CopyCat risico ↓								
+++	Bedreiging	Bedreiging	Bedreiging	Bedreiging	Bedreiging	Bedreiging	Dreigtelefoontjes Poederbrieven Bommelingen	13
++	Vandalisme	Vandalisme	Vandalisme	Vandalisme	Vandalisme	Vandalisme	Vernieling Stenengooien	16
+	Brandstichting	Brandstichting	Brandstichting	Brandstichting	Brandstichting	Brandstichting	Autobranden	17
+/-	Mishandeling	Mishandeling	Mishandeling	Mishandeling	Mishandeling	Mishandeling	Happy slapping	17
-	Zelfdoding	Zelfdoding	Zelfdoding	Zelfdoding	Zelfdoding	Zelfdoding	Cybersuicide pacts	18
-	Moord en zelfdoding	Moord en zelfdoding	Moord en zelfdoding	Moord en zelfdoding	Moord en zelfdoding	Moord en zelfdoding	Gezinsdoding Amok (school shootings)	18

(COT: Instituut voor Veiligheids- en Crisismanagement, 2011)

Figuur 5

10 Tips

voor journalisten

bij berichtgeving over **suicide**

Suicide is een serieus maatschappelijk probleem: met jaarlijks ongeveer 1500 doden en 14.000 suïcidepogingen die tot behandeling in een ziekenhuis leiden. In meer dan 90% van de gevallen is het geen doelbewuste keuze, maar een uiting van een psychiatrische ziekte, vaak depressiviteit.

De afgelopen jaren is suicide steeds meer uit de taboesfeer gekomen, onder andere door berichtgeving in de pers. Als daarbij goede achtergrondinformatie wordt geboden, kan dat helpen om suïcides te voorkomen. Berichtgeving over concrete suïcides kan echter ook gevaarlijk nieuws zijn. Mensen die op de rand verkeren kunnen hierdoor het idee krijgen dat suicide de enige oplossing is voor hun probleem. Diverse wetenschappelijke studies hebben aangetoond dat dit 'copycat-effect' een reëel risico vormt. Als journalisten hier rekening mee houden, kan dit kopieergedrag worden voorkomen.

1 Wees terughoudend <i>Wees bij de berichtgeving over concrete suïcides zo terughoudend mogelijk. Klop de gebeurtenis of de gevolgen daarvan niet op.</i>	2 Geen details <i>Geef geen beschrijving van de methode of het middel. Zo voorkom je dat je iemand op het idee brengt dat dit een effectieve manier is: je gaat eraan dood en komt ermee in het nieuws.</i>
3 Niet romantiseren <i>Kijk uit dat de berichtgeving niet wordt geromantiseerd of gedramatiseerd. Bijvoorbeeld door te citeren uit een afscheidsbrief of dagboek. Zo voorkom je dat mensen die een eind aan hun leven maken helden of martelaren worden, of dat iemand met suïcidale gedachten zich met de betreffende persoon identificeert.</i>	4 Voorkom simplificatie <i>Beschrijf suicide nooit als oplossing van een probleem. Leg evenmin een direct verband met één enkele oorzaak of gebeurtenis. Suïcides hebben vaak een lange voorgeschiedenis, waarbij meerdere factoren meespelen.</i>
5 Abstract beeld <i>Overweeg of beeldmateriaal werkelijk meerwaarde heeft. Als beeld echt nodig is voor een nieuwsitem, kies dan abstracte beelden – dus geen beelden die direct verwijzen naar de methode zoals een langrijdende trein of een strip medicijnen.</i>	6 Bied achtergrondinformatie <i>Geef bij de algemene berichtgeving over suicide goede achtergrondinformatie. Noem bijvoorbeeld de landelijke hulplijn 113 Online.</i>
7 Respecteer privacy <i>Respecteer de privacy van de overledene en nabestaanden. Met name familieleden lopen een verhoogd risico op zelfdoding, mede doordat zij kunnen worstelen met schaamte, onbegrip of schuldgevoel. Onnodige persoonlijke details over de suicide of de overledene komen bij hen extra hard aan.</i>	8 'BN-ers': kijk extra uit <i>Wees bij de berichtgeving over een suicide van een bekende persoon extra voorzichtig en terughoudend. In dat geval kunnen artikelen en reportages namelijk een nog grotere impact hebben op suïcidale mensen en leiden tot imitatiegedrag.</i>
9 Betrouwbare bronnen <i>Verwijs naar bronnen waar betrouwbare informatie is te vinden over suicide en gerelateerde onderwerpen, zoals de Stichting 113 Online, het Trimbos-instituut, het Nederlands Kenniscentrum Angst & Depressie en de Ivonne van de Ven Stichting.</i>	10 Benoem dat hulp helpt <i>In Nederland hebben jaarlijks naar schatting zo'n half miljoen mensen suïcidale gedachten. Meer dan 99% van hen weet zich te redden met hulp van hun omgeving of een professional. Hulp zoeken werkt dus echt. Door dit te benoemen help je het aantal suïcides te verminderen!</i>

auteur: Wybo Vons. ©2012 Ivonne van de Venstichting. Mogelijk gemaakt dankzij een bijdrage van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport voor achtergrondinformatie over dit document: zie www.ivonnevandevenstichting.nl

Figuur 6

RECOMMENDATIONS FOR REPORTING ON SUICIDE®

Developed in collaboration with: American Association of Suicidology, American Foundation for Suicide Prevention, Annenberg Public Policy Center, Associated Press Managing Editors, Canterbury Suicide Project - University of Otago, Christchurch, New Zealand, Columbia University Department of Psychiatry, ConnectSafely.org, Emotion Technology, International Association for Suicide Prevention Task Force on Media and Suicide, Medical University of Vienna, National Alliance on Mental Illness, National Institute of Mental Health, National Press Photographers Association, New York State Psychiatric Institute, Substance Abuse and Mental Health Services Administration, Suicide Awareness Voices of Education, Suicide Prevention Resource Center, The Centers for Disease Control and Prevention (CDC) and UCLA School of Public Health, Community Health Sciences.

IMPORTANT POINTS FOR COVERING SUICIDE

- More than 50 research studies worldwide have found that certain types of news coverage can increase the likelihood of suicide in vulnerable individuals. The magnitude of the increase is related to the amount, duration and prominence of coverage.
- Risk of additional suicides increases when the story explicitly describes the suicide method, uses dramatic/graphic headlines or images, and repeated/extensive coverage sensationalizes or glamorizes a death.
- Covering suicide carefully, even briefly, can change public misperceptions and correct myths, which can encourage those who are vulnerable or at risk to seek help.

Suicide is a public health issue. Media and online coverage of suicide should be informed by using best practices. Some suicide deaths may be newsworthy. However, the way media cover suicide can influence behavior negatively by contributing to contagion or positively by encouraging help-seeking.

Suicide Contagion or “Copycat Suicide” occurs when one or more suicides are reported in a way that contributes to another suicide.

References and additional information can be found at: www.ReportingOnSuicide.org.

INSTEAD OF THIS: ❌	DO THIS: ✅
• Big or sensationalistic headlines, or prominent placement (e.g., “Kurt Cobain Used Shotgun to Commit Suicide”).	• Inform the audience without sensationalizing the suicide and minimize prominence (e.g., “Kurt Cobain Dead at 27”).
• Including photos/videos of the location or method of death, grieving family, friends, memorials or funerals.	• Use school/work or family photo; include hotline logo or local crisis phone numbers.
• Describing recent suicides as an “epidemic,” “skyrocketing,” or other strong terms.	• Carefully investigate the most recent CDC data and use non-sensational words like “rise” or “higher.”
• Describing a suicide as inexplicable or “without warning.”	• Most, but not all, people who die by suicide exhibit warning signs. Include the “Warning Signs” and “What to Do” sidebar (from p. 2) in your article if possible.
• “John Doe left a suicide note saying...”	• “A note from the deceased was found and is being reviewed by the medical examiner.”
• Investigating and reporting on suicide similar to reporting on crimes.	• Report on suicide as a public health issue.
• Quoting/interviewing police or first responders about the causes of suicide.	• Seek advice from suicide prevention experts.
• Referring to suicide as “successful,” “unsuccessful” or a “failed attempt.”	• Describe as “died by suicide” or “completed” or “killed him/herself.”

AVOID MISINFORMATION AND OFFER HOPE

- Suicide is complex. There are almost always multiple causes, including psychiatric illnesses, that may not have been recognized or treated. However, these illnesses are treatable.
- Refer to research findings that mental disorders and/or substance abuse have been found in 90% of people who have died by suicide.
- Avoid reporting that death by suicide was preceded by a single event, such as a recent job loss, divorce or bad grades. Reporting like this leaves the public with an overly simplistic and misleading understanding of suicide.
- Consider quoting a suicide prevention expert on causes and treatments. Avoid putting expert opinions in a sensationalistic context.
- Use your story to inform readers about the causes of suicide, its warning signs, trends in rates and recent treatment advances.
- Add statement(s) about the many treatment options available, stories of those who overcame a suicidal crisis and resources for help.
- Include up-to-date local/national resources where readers/viewers can find treatment, information and advice that promotes help-seeking.

SUGGESTIONS FOR ONLINE MEDIA, MESSAGE BOARDS, BLOGGERS & CITIZEN JOURNALISTS

- Bloggers, citizen journalists and public commentators can help reduce risk of contagion with posts or links to treatment services, warning signs and suicide hotlines.
- Include stories of hope and recovery, information on how to overcome suicidal thinking and increase coping skills.
- The potential for online reports, photos/videos and stories to go viral makes it vital that online coverage of suicide follow site or industry safety recommendations.
- Social networking sites often become memorials to the deceased and should be monitored for hurtful comments and for statements that others are considering suicide. Message board guidelines, policies and procedures could support removal of inappropriate and/or insensitive posts.

MORE INFORMATION AND RESOURCES AT:

www.ReportingOnSuicide.org or the following local resources:

HELPFUL SIDE-BAR FOR STORIES

WARNING SIGNS OF SUICIDE

- Talking about wanting to die
- Looking for a way to kill oneself
- Talking about feeling hopeless or having no purpose
- Talking about feeling trapped or in unbearable pain
- Talking about being a burden to others
- Increasing the use of alcohol or drugs
- Acting anxious, agitated or recklessly
- Sleeping too little or too much
- Withdrawing or feeling isolated
- Showing rage or talking about seeking revenge
- Displaying extreme mood swings

The more of these signs a person shows, the greater the risk. Warning signs are associated with suicide but may not be what causes a suicide.

WHAT TO DO

If someone you know exhibits warning signs of suicide:

- Do not leave the person alone
- Remove any firearms, alcohol, drugs or sharp objects that could be used in a suicide attempt
- Call the U.S. National Suicide Prevention Lifeline at 800-273-TALK (8255)
- Take the person to an emergency room or seek help from a medical or mental health professional

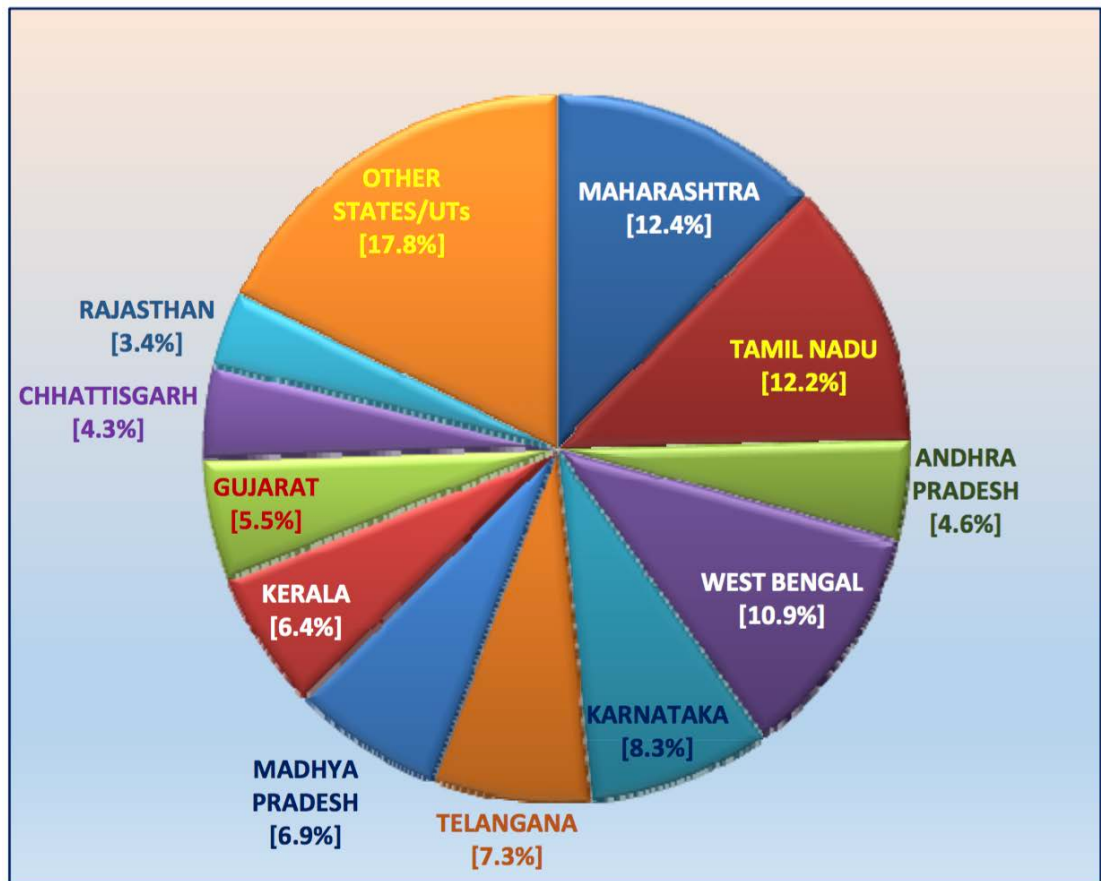
THE NATIONAL SUICIDE PREVENTION LIFELINE 800-273-TALK (8255)

A free, 24/7 service that can provide suicidal persons or those around them with support, information and local resources.

(Reporting on suicide, 2015)

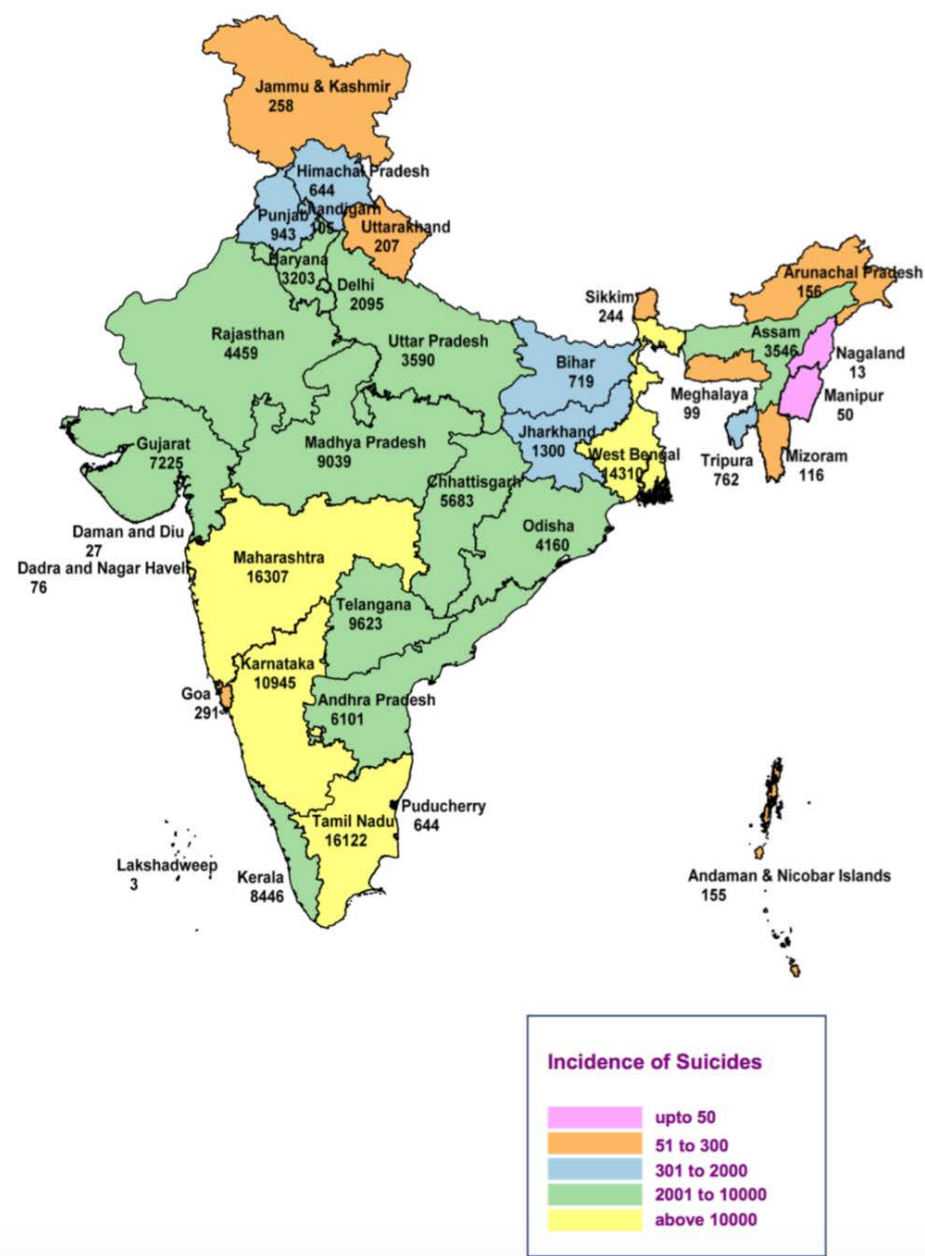
Figuur 7

(NCRB, 2014)

Figuur 8

INCIDENCE OF SUICIDES IN THE COUNTRY DURING 2014

(NCRB, 2014)

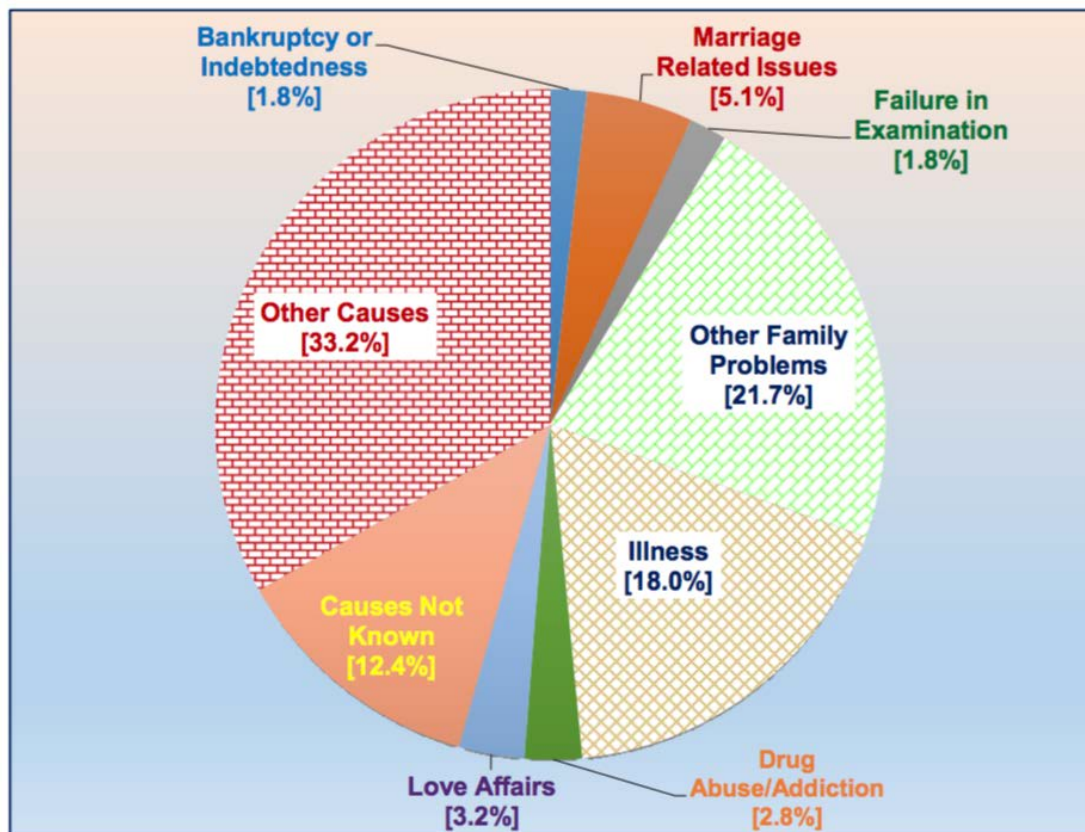
Figuur 9

Doodsoorzaken in de leeftijdscategorie 15-19 jaar in India

Rank	Cause of Death	Deaths (%)		
		Male	Female	Person
1	Intentional injuries: Suicide	15,0	21,8	18,0
2	Unintentional injuries: Motor Veh	21,9	3,3	13,7
3	Unintentional injuries: Other Than	12,3	9,0	10,9
4	Cardiovascular diseases	7,9	7,0	7,5
5	Digestive diseases	7,3	7,0	7,2
6	Tuberculosis	4,9	5,3	5,1
7	Malignant and other Neoplasms	4,3	5,2	4,7
8	Maternal conditions	0,0	9,0	4,0
9	Diarrhoeal diseases	2,9	5,1	3,8
10	Other infectious and parasitic dise	3,2	4,1	3,6
	All Other Remaining Causes	20,3	23,2	21,6
	Total	100,0	100,0	100,0

(Census of India, 2010-2013)

Figuur 10

(NCRB, 2014)

Table 3: Reporting of suicide in print media in participating countries

	Australia	China	China, Hong Kong SAR	India	Japan	Malaysia	New Zealand	Pakistan	Republic of Korea (the)	Singapore	Sri Lanka	Thailand	Viet Nam
Do print media sensationalize suicide by:													
• Mentioning suicide in the headline?	Sometimes	Sometimes	Frequently	Frequently	Sometimes	Sometimes	Sometimes	Frequently	Frequently	Not at all	Not available	Sometimes	Sometimes
• Detailing the method employed?	Sometimes	Sometimes	Frequently	Frequently	Sometimes	Frequently	Sometimes	Frequently	Frequently	Sometimes	Not available	Frequently	Sometimes
• Blaming people for the death?	Sometimes	Frequently	Frequently	Frequently	Sometimes	Sometimes	Sometimes	Sometimes	Sometimes	Not at all	Not available	Sometimes	Sometimes
• Placing the story on front page or section?	Sometimes	Sometimes	Frequently	Sometimes	Sometimes	Sometimes	Sometimes	Frequently	Sometimes	Sometimes	Not available	Sometimes	Not at all
• Using pictures of the victim or the method?	Sometimes	Sometimes	Frequently	Sometimes	Sometimes	Frequently	Sometimes	Frequently	Sometimes	Not at all	Not available	Sometimes	Not at all
Do print media misinform by:													
• Focusing on life problems as the motive for suicide?	Sometimes	Frequently	Sometimes	Frequently	Sometimes	Frequently	Sometimes	Frequently	Frequently	Frequently	Not available	Sometimes	Sometimes
• Failing to recognize that mental disorder is usually linked to suicide?	Sometimes	Frequently	Sometimes	Frequently	Sometimes	Sometimes	Sometimes	Frequently	Sometimes	Frequently	Not available	Sometimes	Frequently
How widespread are any of the above practices?	Widespread	Widespread	Widespread	Widespread	Widespread	Widespread	Widespread	Just in large cities	Widespread	Just in large cities	Not available	Widespread	Just in large cities

Figuur 11

(Beautrais, Hendin, Yip, Takahashi, Chia, Schmidtke & Pirkis, 2008)

Figuur 12

Table 4: Guidelines on media reporting of suicide in participating countries

	Australia	China	China, Hong Kong SAR	India	Japan	Malaysia	New Zealand	Pakistan	Republic of Korea (the)	Singapore	Sri Lanka	Thailand	Viet Nam
Would it be possible to persuade the media to accept recommendations for reporting a suicide?	Yes	Possibly	Possibly	Yes	Possibly	Yes	Yes	Possibly	Possibly	Yes	Not available	Possibly	Yes
Have national guidelines or resources on media reporting been introduced?	Yes	No	No	No	No	Yes	Yes	No	Yes	Not available	No	No	No

(Beautrais, Hendin, Yip, Takahashi, Chia, Schmidtke & Pirkis, 2008)

Figuur 13

The police and party workers restrain Congress supporter Kanakamma who tried to immolate herself on the Bengaluru-Mysuru highway in Mandya on Monday.

(The Hindu, 2016)